

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

30. ČÍSLO / XXI. ROČNÍK

12 Kč • 0,55 €

28. ČERVENCE 2013

Z obsahu:

Transparentnosti otevíváte bránu milosti

Promluva papeže Františka k účastníkům mezinárodní pouti seminaristů, noviců, novicerek a kandidátů duchovního povolání
- strana 2 -

Vše se proměnilo v radost

Svědectví nejstarší sestry klarisky-kapucinky
- strana 6 -

Eucharistie - svátost pokory Boží

Přednáška světicího biskupa Dominika Schwaderlappa
- strana 7 -

Na slovíčko

- strana 10 -

Jak máme Boha následovat

- strana 11 -

Běžný život Svatého otce Františka

- strana 11 -

Katechismus andělů (31)

- strana 12 -

Krásou zasvěcení se Bohu je radost!

Editorial

Radost. Toto jediné slovo by mohlo shrnout obsah tohoto Světla. Nejde o radost povrchní, mohli bychom říci radostnost, ale o pravou vnitřní radost – z naší existence, z Boha, z důvěryplného odevzdání se jeho vůli, z živého Krista přítomného v Eucharistii... Kde taková radost schází, je něco špatně.

Možná někteří čtenáři nebudou mít radost ze dvou delších promluv, které na následujících stránkách najdou – Svatého otce a biskupa Schwaderlappa (str. 7). Ale může to být pobídka k hlubšímu zamyšlení nad jednotlivými pasážemi těchto textů, k trpělivému postupnému odhalování podstaty předkládaných myšlenek. Nakonec z toho může vzejít radostné poznání, že Bůh skrze slovo svého služebníka sestoupil také do mé duše...

Je téměř nemožné přidávat cokoliv k tomu, co zde nacházíme. Ale jedna skutečnost si zaslouží, aby byla zdůrazněna více – rozlišování. Při pozorném čtení si jistě povšimneme tohoto velmi důležitého a podstatného prvku duchovního života. Kdo se snaží dobře rozlišovat to, co je Boží, od toho, co je lidské, nebo dokonce dílo ďáblové, kdo se modlí za tento dar rozlišování, ten je obdařen správným poznáním Boží vůle a radostným prožíváním jejího naplnění ve svém životě. A jestliže v nějaké věci, zvláště např. jde-li o životní povolání, poznám Boží vůli a rozhodnu se ji přijmout, je to definitivní. U Boha není místo pro dočasnost, provizorium – na to je náš pozemský čas příliš krátký... Ano, dospět k definitivnímu rozhodnutí není snadné. Ale je to nutné! Člověk nemůže sloužit, milovat „na půl plynu“ – to je znát, to je oslabení, které ďábel umí vždy šikovně využít. Proto je třeba vynaložit obrovské úsilí v modlitbě – po celý život –, aby to, co má být napořád, bylo pevné a Bohem požehnané. Jak by jinak mohli obstát lidé jako sestra Františka (str. 6) v situacích, kdy je člověk pronásledován pro svou víru, pro svou lásku ke Stvořiteli, dávajícímu smysl veškerému bytí?

Můžeme opakovat: modlitba, slavení mše svaté, život v Boží vůli, pokání, milosrdenství vůči druhým... – to jsou pilíře radostného života už zde na zemi. Nemusíme čekat na smrt a blažené patření na Boží tvář – předchůť nadpřirozené radosti můžeme zakoušet již nyní.

Daniel Dehner

Transparentností otevíváte bránu milosti

6. července 2013 se v aule Pavla VI. konalo setkání Svatého otce Františka s účastníky mezinárodní pouti seminaristů, noviců, novicerek a kandidátů duchovního povolání do Říma. Pout' se konala u příležitosti Roku víry. Po úvodním slovu Mons. Fisichelly, předsedy Papežské rady pro novou evangelizaci, která organizuje jednotlivé akce Roku víry v Římě, promluvil ke shromážděným Svatý otec. Nezřídka svoje slova doprovázel výmluvnou mimikou...

Dobrý večer! Ptal jsem se Mons. Fisichelly, zda rozumíte italsky, a řekl, že všichni máte překlad. To mě trochu uklidnilo.

Děkuji Mons. Fisichellovi za jeho úvodní slova a děkuji za jeho práci. Měl hodně práce nejenom s tímto setkáním, ale se vším, co udělal a ještě bude dělat v tomto Roce víry. Moc děkuji!

Mons. Fisichella řekl něco, o čem nevím, jestli je to pravda, ale předávám to, jak jsem převzal. On řekl, že vy všichni chcete dát svůj život navždy Kristu! (potlesk) Teď aplaudujete, slavíte, protože to je čas svatby. Ale až se ten čas skončí, co přijde potom? Slyšel jsem jednoho velmi dobrého seminaristu, který řekl, že chce sloužit Kristu, ale na deset let, a potom bude přemýšlet o tom, že začne jiný život. Toto je nebezpečné! Slyšme dobře, my všichni, i my starší, my také jsme pod tlakem této kultury provizoria a to je nebezpečné, protože tímto způsobem se nežije jednou navždy. Ožením se a budu ženatý, dokud potrvá láska. Stanu se sestrou, ale jen na chvíli a pak uvidím. Vstoupím do semináře, abych se stal knězem, ale nevím, jak to skončí. Takto s Ježíšem jednat nelze! Nevyčítám to vám, ale této kultuře dočasnosti, která doráží na nás všechny. To není dobré, proto je definitivní rozhodnutí dnes velmi obtížné. V mé době to bylo snazší, protože kultura upřednostňovala definitivní volbu jak k manželství, tak k zasvěcenému nebo kněžskému životu. Ale dnes není snadné přijmout definitivní rozhodnutí. Jsme oběťmi kultury dočasnosti. Chtěl bych se zamyslet nad tím, jak být svobodným, jak mohu být svobodná v této kultuře dočasnosti? Musíme se naučit zavřít bránu svojí vnitřní

cely zevnitř. Jednou jeden kněz, dobrý kněz, který se nepovažoval za dobrého kněze, protože byl pokorný, a cítil se hříšným, hodně se modlil k Matce Boží a říkal jí... Já to řeknu španělsky, protože je to pěkná báseň. Říkal Matce Boží, že se nikdy, nikdy nevzdálí od Ježíše: „*Esta tarde, Señora, la promesa es sincera. Por la dudas, no olvide de dejar la llave afuera.*“ (Tento večer, Paní, slibuji upřímně. Kdyby však náhodou, nezapomeň venku nechat klíče.) To se říká Panně Marii, Matce Boží, vždycky s myšlenkou na lásku. Ale když se stále nechává klíč venku pro případ, kdyby náhodou k něčemu došlo... Tak to nelze! Musíme se naučit zavřít bránu zevnitř. A nejsem-li si jistý, nejsem-li si jistá, vezmu si čas, a když se cítím jistý, rozumí se v Ježíši, protože bez Ježíše nikdo není jistý, když se cítím jistý, zamknu. Pochopili jste, co je kultura dočasnosti?

Když jsem přišel, díval jsem se, co jsem si napsal. Chtěl jsem vám to říci jedním slovem: radost. Vždy tam, kde jsou osoby zasvěceného života, seminaristé, řeholníci a řeholnice, mladí, tam je radost! Svěží radost, radost z následování Ježíše; radost, kterou nám dává Duch Svatý, nikoli radost světa. Ale kde se tato radost rodí? V sobotu večer se vrátím domů a jdu si zatancovat se svými dávnými přáteli? Z toho se rodí radost? V případě seminaristy asi ne. Ano, ano? (volání „*Ne*“, potlesk)

Někteří říkají, že radost plyne z vlastnění věci, a proto shánějí poslední model smartphonu, skútru či auto, které přitahuje pozornost. Já vám ale řeknu, že jsem opravdu smutný z toho, když vidím nějakého kněze nebo

Pokračování na str. 4

Dnešní neděle má být pro tebe velkou školou modlitby. Vyprav se za svým Pánem, abys mu z celého srdce přednesl stejnou prosbu, jako to učinil jeden z jeho učedníků: *Pane, nauč nás modlit se!* Ale dříve než uslyšíš Ježíšovu odpověď, představuje ti Duch Svátý příklad starozákonního patriarchy, který rozmlouvá s Hospodinem. Budeš tak svědkem autentické modlitby a to ti umožní lépe pochopit slova božského Mistra. Není to náhodou, že ti Pán sám doporučuje jeho příklad. Našel totiž v tomto svém služebníkovi takové zalíbení, že se s ním *důvěrně sblížil*⁽¹⁾, takže za ním sám přichází, aby s ním rozmlouval a *splnil mu vše, co přislíbil*⁽²⁾.

Čím se vyznačuje modlitba tohoto patriarchy, že v něm Hospodin nachází takové zalíbení? Na prvním místě je to jeho **pokora**. Ačkoliv jej sám Bůh poctil svou návštěvou, nezapomíná Abrahám, čím je ve skutečnosti před tváří Nejvyššího: *Jsem velice smělý, že mluvím k svému Pánu, já, který jsem prach a popel*. Nemáš všechny důvody, abys přicházel prosit se stejným přesvědčením? Nespoléhej na své zásluhy. Čím více si uvědomuješ svou vlastní nicotu a nemohoucnost, tím více lákáš k sobě Boha, aby se tě ujal a prokázal ti své milosrdenství.

Druhým rysem, kterým se vyznačuje modlitba svatého praotce, je jeho **velkodušnost**. Obrací se na Hospodina s velkou naléhavostí, a přitom vůbec nemyslí na sebe. Leží mu na srdci záchrana lidí, které ani nezná, ale hrozí jim záhuba, protože utonuli ve vlastních hříších. Nejsou právě takoví ti nejpotřebnější?

V neposlední řadě se Abraháмова modlitba vyznačuje **vytrvalostí**. Jako by ho Hospodinova dobrotivost a slitovnost pobízela k ještě větší odvaze a důvěře. Uvědom si, že ani tvá nejmělejší prosba není schopna překročit meze Boží trpělivosti a moci. Má se snad Bůh nechat zahanbit velkorysostí svého tvora?

Z rozhovoru, jehož jsi svědkem, můžeš však také poznávat vlastnosti Nejvyššího. Dává ti zřetelně najevo, jak velice si cení každého, kdo žije podle jeho zákona. Jeden bohobojný dokáže vyvážit velké množství hříšných. Situace však zšla příliš daleko. V hříšném městě se už nenašlo ani deset spravedlivých. Není to smutné? Kolik věrných potřebuje dneš-

Síla modlitby

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Pane, nauč nás modlit se.

ní svět, aby stačili zadržet spravedlivou Boží ruku? Rozmlouvej s Pánem s vědomím této skutečnosti a pros jej, aby **probudil dostatek spravedlivých uprostřed světa těchto dnů**. Na rozdíl od Abraháma neměj na mysli nezbytné minimum, ale snaž se posunout hranici opačným směrem, jak jen to bude možné.

Zasazuj se před Pánem s velkou důvěrou za záchranu světa, jehož hříchy jsou ještě početnější, bezostyšnější a ohavnější, než tomu bylo v nešťastných městech určených k záhubě. Neboj se, že budeš příliš smělý, vždyť žádáš od Boha to, co je ve skutečnosti nejvroucnějším přáním jeho Srdce.

Pros s vytrvalostí, důvěrou a smělostí Abrahámovou nebeského Otce, aby jeho svaté Jméno bylo ve světě opět velebno a ctěno. Naléhej s nesobeckou velkodušností, aby zavládlo na zemi jeho království. Domáhej se s neodbytnou vytrvalostí, aby se jak na nebi, tak na zemi uskutečňovala jen jeho nejsvětější vůle. S vědomím, že nejsi nic víc než prach a popel, vyprošuj, aby nám byly odpuštěny naše hříchy, pros s odvahou a smělostí, aby Bůh odvrátil všechna nesčetná pokušení a vysvobodil nás od zlého.

K takové modlitbě tě vybízí nejen Abrahámov příklad, ale sám Boží Syn. Vždyť ti dává za příklad člověka, který se neodbytně domáhá pomoci i uprostřed hluboké noci. Vynasnaž se, aby se z formální modlitby stala opravdu naléhavá žádost. Dodej si odvahy a vytrvale a neodbytně *pros, hledej a tluč*. To není drzá smělost, která si troufá domáhat se hlučně pomoci. To je krajní tíseň ubožáka, který se ocitl v koncích a před kterým se otevřela poslední, jediná a nečekaná šance: přišel za tebou sám Boží Syn, aby ti ukázal východisko, když ti zjevuje, jak dobrého máš Otce, kterému na rozdíl od lidí působí tím větší potěšení, čím smělejší a vytrvalejší je tvá prosba, zvláště když hledáš nesobecky a velkoryse Boží království a blaho svých nešťastných bližních.

Liturgická čtení

1. čtení - Gn 18,20-32

Hospodin řekl: „Nářek na Sodomu a Gomoru je velký, jejich hřích je velmi těžký. Chci sestoupit a podívat se, zda doopravdy dělají všechno, co odpovídá stížnosti, která ke mně přichází, nebo ne. Chci to vědět.“ Tři mužové se odtamtud vydali na cestu a šli do Sodomy, zatímco Abrahám stále ještě stál před Hospodinem. Abrahám přistoupil a pravil: „Skutečně chceš zahubit spravedlivého s viníkem? Snad je v městě padesát spravedlivých, chceš to místo zahubit a neodpustit kvůli padesáti spravedlivým, kteří jsou v něm? Vzdal od sebe takovou myšlenku, že bys mohl takhle jednat: usmrtit spravedlivého spolu s viníkem. To by se vedlo spravedlivému stejně jako viníkovi. Vzdal od sebe takovou myšlenku! Copak by mohl soudce celé země nejednat spravedlivě?“ Hospodin řekl: „Najdu-li v Sodomě padesát spravedlivých v městě, odpustím kvůli nim celému tomu místu.“ Abrahám se ujal slova a řekl: „Jsem velmi smělý, že mluvím k svému Pánu, já, který jsem prach a popel. Snad bude scházet pět z padesáti, zahubiš kvůli těm pěti celé město?“ (Hospodin) odpověděl: „Nezahubím, jestliže jich tam najdu čtyřicet pět.“ (Abrahám) pokračoval v rozmlouvě s ním: „Snad jich tam

Dokončení na str. 13

Jsou mezi námi nešťastníci, kteří nemají na svého vlastního otce žádnou krásnou vzpomínku. I kdybys patřil mezi ně, uvěř tomu, že jsou na světě jiní otcové, kteří i uprostřed sobeckého světa chtějí to nejlepší pro své děti. Ale ani ten nejlaskavější a nejstarostlivější z nich se nevyrovná nebeskému Otci, který chce prokázat každému to nejvyšší dobro, ale nemůže to udělat proti jeho vůli. Proto se obrací především k těm, kteří ho prosí, a tak mu dovolují, aby je obdaroval. *Je jistě vznešený, a přece shlíží na pokorného. Když k němu zavoláš, vyslyší tě a v tvé duši rozmnoží sílu.*⁽³⁾

Můj Pane, jsem jen prach a popel, ale prosím tě, pomoz mi, abys mě mohl přičíst ke svým spravedlivým, kterých je zapotřebí pro záchranu světa.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Gn 18,19; ⁽²⁾ tamt.; ⁽³⁾ resp. žalm 138

Transparentností otevíráte bránu milosti - pokračování ze str. 2

sestru s autem nejnovější značky... to nelze! Řeknete mi teď: Ale Otče, to mám jezdit na kole? Kolo je dobré! Mons. Alfred (*papežův osobní sekretář*) jezdí na kole. Já myslím, že auto je potřebné, protože je spousta práce a je zapotřebí dopravit se na místo... ale vezměte nějaké skromnější, ne? A pokud se vám líbí tamto krásné, pomyslete na to, kolik dětí umírá hladem. Jenom to! Radost se nerodí z věcí, které se vlastní. Jiní říkají, že se rodí z extrémních zkušeností, kdy je možné pocítit mrazení ze silných dojmů. Mladým se líbí chodit po ostří nože, právě to se jim líbí. Ale pozor! Jiní zase mají radost z oblečení podle poslední módy, ze zábavy v oblíbených lokálech, ale to teď neříkám o sestřích, že by tam chodily, ale o mladých obecně. Jiní se zase těší z úspěchu u děvčat nebo u chlapců, možná střídají jednu po druhé. To je vratká láska, nejistá, láska na zkoušku. A mohli bychom pokračovat... I vy se dostanete do kontaktu s touto realitou, kterou nemůžete ignorovat.

Víme, že to všechno může nasycit nějakou touhu, vytvořit nějakou emoci, ale nakonec tato radost zůstává na povrchu, nesestoupí do nitra, není to vnitřní, niterná radost: je to chvilkové opojení, které neučiní doopravdy šťastným. Radost není chvilkovým opojením, je něčím jiným.

Pravá radost neplyne z věcí, z jejich vlastnění. Nikoli. Rodí se ze setkání, ze vztahu s druhými, z přijetí druhými, z porozumění a z lásky, a to nikoli z chvilkového zájmu, ale protože druhý je osobou. Radost se rodí ze setkání, které je zdarma. Pocítit sdělení, že „Ty jsi pro mne důležitý“. Není k tomu třeba slov. To je krásné! A právě toto nám umožňuje chápat Bůh. Povoláním vám Bůh říká: „Ty jsi pro mne důležitý, mám tě rád, počítám s tebou.“ Ježíš to říká každému z nás. Odtud se rodí radost. Radost z okamžiku, kdy na mne pohlédl Ježíš. Toto chápat a cítit je tajemstvím naší radosti. Cítit se milováni Bohem, cítit, že pro Něho nejsme čísla, ale osoby... A cítit, že nás volá On. Stát se knězem, řeholníkem, řeholnicí není v první řadě naše volba. Nedůvěřuji seminaristovi či novice, kteří říkají: „Zvolil jsem si tuto cestu.“ To se mi nelíbí. To nejde. Je to přece odpověď

na povolání, a to na povolání lásky. Cítím něco uvnitř, co mne zneklidňuje, a odpovím „ano“. Pán nám dá tuto lásku pocítit v modlitbě, ale také mnoha znameními, která můžeme číst ve svém životě, mnoha osobami, které nám postavil do cesty. Radost ze setkání s Ním a z jeho povolání vede nikoli k uzavřenosti, ale k otevření, vede ke službě v církvi. Svatý Tomáš říkal: „Bonum diffusivum sui.“ A to není nějak těžká latina: Dobro se šíří. A také radost se šíří. Nemějte strach ukázat radost z odpovědi na Pánovo povolání, na jeho volbu lásky a dosvědčovat jeho evangelium ve službě církvi. A radost - ta pravá - je nakažlivá. Přenáší se. Žene vpřed. Když však potkáš příliš seriózního a smutného seminaristu nebo takovou novickou (*udělá protáhlou tvář*), tak potom něco nehraje. Chybí radost z Pána, radost, která vede ke službě, radost ze setkání s Ježíšem, který tě vede na setkání s druhými, abys jej zvěstoval. Toto chybí. Není svatost, ve smutku není. Svátá Terezie... a tady jsou mnozí Španělé, kteří ji dobře znají... říkala: „Svatý smutný je smutný svatý.“ Když najdeš seminaristu, kněze, sestru, novickou s protáhlou a smutnou tvář, že se zdá, že na její život hodili nějakou hodně promočenou, těžkou deku... dej ji dolů. Tu něco nehraje. Prosím vás, nikdy žádná sestra nebo nějaký kněz ať se netváří jako „paprčka v octě“, nikdy. Když nějakému knězi či seminaristovi nebo sestře chybí radost, je smutný, lze si pomyslet: „Asi nějaký psychický problém.“ Ne, to je pravda, to může být, to ano. To se již stalo, někteří se roznemohou. To se může stát. Avšak většinou to není psychický problém. Je to problém nespokojenosti. Ano! Ale v čem spočívá jádro tohoto nedostatku radosti? Je to problém celibátu. Vysvětlím. Vy seminaristé, sestry zasvěcujete Ježíši svoji lásku, velkou lásku. Srdce bije pro Ježíše a to vás vede ke slibu zdrženlivosti (čistoty), slibu celibátu. Slib zdrženlivosti a slib celibátu se však nekončí složením slibu, nýbrž pokračuje. Je to cesta, která postupně dozrává k pastoračnímu otcovství, k pastoračnímu mateřství. A když nějaký kněz není otcem své komunity, když nějaká sestra není matkou všech, s nimiž pracuje,

stává se smutnou. Zde je problém. Proto vám říkám: vlastním kořenem smutku v pastoračním životě je nedostatek duchovního otcovství a mateřství, který plyne ze špatného prožívání osobního zasvěcení. Má totiž vést k plodnosti. Není myslitelný kněz nebo sestra, kteří nejsou plodní. To není katolické. Není to katolické. Krásou zasvěcení je radost. (...)

Abyste byli radostnými svědky evangelia, je třeba, abyste byli autentičtí a důslední. A to je další slovo, které chci zdůraznit. Ježíš se často opíral do pokrytců, potměšilců, zkrátka těch, kdo mají dvojí tvář. Mluvit o autenticitě k mladým lidem nic nestojí, protože mladí - všichni - mají vůli být autentičtí, být důslední. Vždyť vám všem se oškliví, když mezi námi narazíte na nějaké kněze, kteří nejsou autentičtí, anebo sestry, které nejsou autentické!

Za toto jsou zodpovědní především formátoři. Vám, kteří jste zde, podám jeden příklad důslednosti nejmladších. Chceme důslednou, koherentní mládež? Budme důslední my! A naopak, Pán nám dá totéž, co říkal o farizejích Božimu lidu: „Čiňte, co říkají, nikoli však to, co dělají.“ Důslednost a autenticita!

Ale také vy se snažte jít touto cestou. Stále opakují, co říkal svatý František: Kristus nás poslal hlásat evangelium také slovem. Věta zní: „Hlásejte evangelium. Bude-li třeba, tak i slovy.“ Co to znamená? Hlásat evangelium autentickým životem, důsledností života. V tomto světě, kde bohatství působí tolik škody, je však nezbytné, abychom my kněží, sestry, my všichni byli důslední vůči svojí chudobě! Když zjistíš, že prvním zájmem nějaké výchovné nebo farní instituce jsou peníze, pak to není dobře. Není to dobře. Je to nedůslednost! Máme být koherentní, autentičtí. Na této cestě číňme to, co říká svatý František: „Hlásejme evangelium příkladem, potom slovem.“ Především z našeho života musejí mít druzí možnost vyčíst evangelium! Také tady bez bázně, i se svými chybami, které se snažíme napravit, s našimi omezeními, která Pán zná, ale také s velkodušností nechat jeho, aby v nás jednal. I s pochybeními, omezeními - a řeknu ještě víc - i s hříchy. Rád bych věděl, zda tady v aule je někdo, kdo není hříšník, kdo nemá žádné hříchy? Ať zvedne ruku... Nikdo, nikdo. Odtud až dozadu nikdo. Všichni. Avšak, jak svůj hřích nesu? Jak nesu svoje

Moskevský patriarchát o politizaci genderové ideologie

hříchy? Rád bych vám poradil toto: buďte otevření ke zpovědníkovi. Vždycky. Řekněte vše, nemějte strach. „Otče, zhřešil jsem.“ Pomyslete na Samaritánku, která aby řekla a dokázala svým krajanům, že našla Mesiáše, prohlásila: „Řekl mi všechno, co jsem udělala“, a všichni znali život této ženy. „Ale, otče, zůstal jsem v tomto, učinil jsem toto, nenáviděl jsem...“ Cokoliv. Říci pravdu bez zakrývání, nejenom napůl, protože v osobě zpovědníka mluvíš s Ježíšem. A Ježíš zná pravdu. Jedině on ti vždy odpustí. A jedině Pán chce, abys mu řekl to, co on už zná. Transparentnost! Je smutné, když narazíte na seminaristu, sestru, kteří se dnes zpovídají u jednoho z něčeho a zítra u jiného z tamtoho a tak dále... dělají „peregrinatio“ po zpovědnících, aby skryli svoji pravdu. Transparentnost. Je to Ježíš, kdo naslouchá. Buďte před Ježíšem v osobě zpovědníka vždycky transparentní! To je však milost. Otče, zhřešil jsem, učinil jsem toto a tamto... všemi slovy. A Pán tě obejmě, políbí! A když se vrátíš? Znovu. Říkám to ze zkušenosti. Potkal jsem mnoho zasvěcených osob, které upadly do této pokrytecké pasti nedostatku transparentnosti. – „Udělal jsem toto“, pokorně. Jako onen celník vzadu v chrámu... A Pán ti zavře ústa. On ti je zavře! Chápete? Ve vlastním hříchu jsem zahrnut milostí. Touto transparentností otevíráte bránu milostí!

Svatí a mistři duchovního života nám říkají, že pro autentický růst našeho života napomáhá, ba je skoro nepostradatelná každodenní praxe zpytování svědomí. Co se děje v mojí duši? Takto otevřeně. S Pánem a potom se zpovědníkem, se spirituálem. Toto je důležité! (...)

Koherence je základem věrohodnosti našeho svědectví. Ale nestačí to. Je třeba také kulturní přípravy, zdůrazňují kulturní přípravy, aby byly podávány důvody víry a naděje. Kontext, ve kterém žijeme, nepřetržitě vybízí k „podávání důvodů“, a to je dobré, protože nám to pomáhá, abychom nic nepokládali za samozřejmé. Dnes nemůžeme pokládat za samozřejmé nic! Tuto civilizaci, tuto kulturu... nemůžeme. Je to však jistě náročné, vyžaduje to dobrou, vyváženou formaci, která spojuje všechny dimenze života: lidskou, duchovní, intelektuální a pastorační. Ve vaší formaci existují čtyři základní pilíře: duchovní formace, tedy duchovní život, intelektuální život, čili studovat, aby

Představitel moskevského patriarchátu při Radě Evropy vyzval k obraně tradičních hodnot rodiny. V listě adresovaném parlamentu této instituce představitel hlavy ruského pravoslavní kritizoval politizaci genderové ideologie.

Autoři listu vyčítají politickým činitelům EU, že provádějí „demontáž tradičních hodnot“ nikoli proto, že by je většina Evropanů odmítala. Zpronevěřují se tak závazku zastupovat svoje voliče a poddávají se nátlaku ideologií. Podle mínění moskevského patriarchátu byly na nedávno skončeném zasedání parlamentu přijaty „nevyvážené

a radikální dokumenty, které neberou do úvahy svobodu svědomí lidí, kteří se drží tradičních hodnot“. Týká se to dokumentů „o zákazu nucené sterilizace a kastrace a také o překonání diskriminace sexuální orientace a sebeidentifikace založené na genderové ideologii“. Představitelé moskevského patriarchátu přijali s uznáním rezoluci parlamentu Rady Evropy, která odsoudila brutální reakci bezpečnostních složek ve státech, kde občané masově protestovali proti zákonu o redefinici manželství.

Česká sekce Rádía Vatikán,
10. 7. 2013

se mohlo odůvodňovat, apoštolský život, tedy začít hlásat evangelium, a za čtvrté komunitní život. Čtyři! A k tomuto poslednímu je zapotřebí, aby formace probíhala v komunitě, v noviciátu, v semináři... Vždycky si říkám, že je lepší špatný seminář než žádný. Proč? Protože komunitní život je nezbytný. Pamatujte na tyto čtyři pilíře: duchovní, intelektuální, apoštolský a komunitní život. Tyto čtyři. Na těchto čtyřech pilířích musíte stavět svoje povolání.

A tady bych chtěl zdůraznit význam komunitního života, přátelských a bratrských vztahů, které jsou součástí formace. Přicházíme tady k dalšímu problému. Proč říkám přátelské a bratrské vztahy? Mnohokrát najdu komunitu seminaristů, řeholníků, kde se tlachá jako na kolovrátku. To je strašné! Drbou jeden o druhém... A to je náš klerikální, řeholní svět. Promiňte. Je to ale všeobecné: žárlivost, závist, špatně mluvit o druhém. Nejenom mluvit špatně o představených, to je klasičké. Chci jen říci, že je to velmi rozšířené, všeobecné. Já jsem do toho také spadl. Mnohokrát, mnohokrát jsem to dělal. A stydím se za to. Stydím. Není dobré to dělat, chodit a klevetit: „Slyšel jsi tohle... a slyšel jsi tamto?“ Taková komunita je peklem! To nedělá dobře. A proto jsou důležité přátelské a bratrské vztahy. Přítel je málo. Říká to Bible. Přítel je jeden, dva..., ale bratrství je mezi všemi. Pokud mám něco proti sestře nebo bratrovi, řek-

nu mu to přímo nebo to řeknu tomu, kdo může pomoci, ale neříkám to druhým, abych ho „špinil“. Klevety jsou hrozné! Za klevetěním se skrývá závist, žárlivost, ambice... Jednou jsem slyšel o jedné osobě, která po duchovních cvičeních – byla to jedna sestra... (...) Tato sestra slíbila Pánu, že nebude nikdy mluvit špatně o druhém. To je krásná, krásná cesta ke svatosti! Nemluvit špatně o druhých. „Ale, otče, existují problémy...“ – Řekni to představenému, pověz to představenému, řekni to biskupovi, který může pomoci. Neříkej to tomu, kdo pomoci nemůže. Toto je důležité: bratrství. Řekni mi: copak mluvíš někdy špatně o své mamince, o svém tatínkovi, o svých bratrích? Nikdy. A proč to děláš v zasvěceném životě, v semináři, v kněžském životě? Myslete pouze na bratrství. Na bratrskou lásku.

Existují však dva extrémní, pokud jde o přátelství a bratrství. Jednak osamocenenost a jednak rozptýlenost. Přátelství je bratrstvím, které mi pomáhá, abych neupadl ani do osamocenenosti, ani do rozptýlenosti. Pěstování přátelství je cenným dobrem, musí vás však vychovávat nikoli k uzavřenosti, ale k vyjití ze sebe sama. Kněz, řeholník, řeholnice nemůže být nikdy ostrovem, ale vždycky osobou ochotnou k setkání. Přátelství se pak obohacuje také o různá charisma vašich řeholních rodin. To je obrovské bohatství. Pomysleme na krásná přátelství mnoha svatých. (...)

Chtěl bych vám říci, abyste vycházeli ze sebe a hlásali evangelium, ale k tomu je třeba, abyste vyšli ze sebe a setkali se s Ježíšem. Jsou dva východy: jeden na setkání s Ježíšem, k transcendenci, druhý směřem k ostatním a ke hlásání evangelia. Oba dva spolu souvisejí. Jestli užíváš jenom jeden, nejde to. Myslím na Matku Terezu z Kalkaty. To byla dobrá řeholnice, že? Neměla strach z ničeho, vycházela do ulic. Tato žena však také neměla strach klečat dvě hodiny před Pánem. Nemějte strach vycházet ze sebe v modlitbě a v pastoraci. Buďte odvážní v modlitbě i při hlásání evangelia.

Chtěl bych církev více misionářskou, ne tak poklidnou. Krásnou církev, která jde vpřed. V těchto dnech přicházelo na ranní mši sem do Domu svaté Marty mnoho misionářů a misionářek, a když mě zdravili, říkala mi jedna řeholnice: „Jsem už čtyřicet let v Čadu.“ Jaká krása! Chápej, že tato sestra prožila tyto roky tímto způsobem, protože se nikdy nepřestala setkávat s Ježíšem v modlitbě, vycházet ze sebe vstříc transcendenci, k Ježíši v modlitbě, vstříc transcendenci k druhým v apoštolátu, v práci. Přispějte k takovéto církvi, která je věrná cestě, jakou chce Ježíš. Neučte se od nás, od nás, kteří nejsme nejmladší, neučte se od nás onomu sportu, který často pěstujeme, sportu naříkání, neučte se od nás kultu bohyně nářků. Ano, to je taková bohyně... ustavičných nářků a stížností... Buďte pozitivní, pěstujte duchovní život a zároveň jděte a setkávejte se s lidmi, zvláště těmi pohrdanými a znevýhodněnými. Nemějte strach vyjít ze sebe a jít proti proudu. Buďte kontemplativní a misionářští. Dbejte stále na Matku Boží a modlete se, prosím vás, růženec... Nepolevujte! Mějte u sebe doma stále Matku Boží jako apoštol Jan. Ona vás bude provázet a chránit. Modlete se také za mne, neboť já také potřebuji modlitby, abych šel dál, protože jsem ubohý hříšník.

Moc děkuji a zítra na viděnou! A kupředu, radostně, důsledně a vždy s odvahou říkat pravdu; s odvahou vyjít ze sebe na setkání s Ježíšem v modlitbě, vyjít ze sebe na setkání s druhými a předávat jim evangelium. S pastorační plodností! Nebudte prosím staré panny a staří mládenčí! Kupředu! (...)

*Přeložil Milan Glaser,
Česká sekce Rádia Vatikán*

Vše se proměnilo v radost

Svědectví nejstarší sestry klarisky-kapucínky

Narodila jsem se 2. dubna 1925 na venkově v jižních Čechách. Bylo nás více sourozenců. Moji dobří a zbožní rodiče nás vedli k životu z víry. Byla jsem určena k práci v zemědělství, měli jsme hospodářství a práce v přírodě mě těšila. Ráda jsem se dívala na lány vlnícího se obilí, milovala jsem ticho hlubokých lesů. Naslouchala jsem šumění borovic, zpěvu drozdů a kosů, cítila jsem tajemnou blízkost Boha – Stvořitele.

Už nevím v kolika letech, snad též vypěstovaná četbou, mě začala uchvacovat touha po duchovním životě, po odříkání, po lásce k Bohu... Ale touha po řeholním životě to nebyla. Nikdy mě řeholní život nepřitahoval. Jako jiná děvčata chodila jsem tancovat v domnění, že tam najdu partnera pro život a toužila jsem, aby byl též hluboce věřící. Ale takového jsem nepotkala a zamilovat jsem se neuměla. Naše maminka nás nikdy nenutila, jenom se za nás modlila, abychom dobře volili... a já jsem čekala na „toho pravého“.

Až jednou... do naší farnosti byli pozváni misionáři – františkáni. Velice mě zaujali, jejich život mě přitahoval... cítila jsem tajemství Bohu zasvěceného života. A tu jako by mě Pán Ježíš oslovil a říká mi: „Pojď také ty a dej mi též svůj život, též na tebe čekám, pojď!“ Byla jsem ohromena, je to možné, že mě Pán volá? Zkoumala jsem to ještě nějakou dobu, ale bylo to silné volání. Snad mi někdo vyprosil povolání, snad maminka? To zůstalo tajemstvím. A já jsem byla potěšena (a to říkám jen potichu – v duchu jsem jásama: nemusím se už vdávat, vždyť sám Pán Ježíš mi nabídl partnerství). Bylo to ohromné!

Pak ale byla starost: do které kongregace? Do nemocnice jsem nechtěla, musela bych dělat zdravotní školu (tenkrát dva roky) a v nemocnici je to rušné. Toužila jsem po klášterní samotě. Oklikou a jistě Božím řízením jsem se doslechla o řádu mnišek – klarisek v Litoměřicích, které do Prahy přivedla naše svatá Anež-

ka Přemyslovna, a já měla její birmovací jméno. Rozjela jsem se do Litoměřic, ačkoliv mě varovali, že jako dítě venkova tu uzavřenost nevydržím. Byla jsem přijata a brzy jsem cítila, že zde je mé místo, že zde je můj apoštolát v časté modlitbě, odříkání za potřeby církve, bolesti lidstva a všech, kdo nám svěřují své problémy.

Je též pravda, že po nějakém čase mě přepadl silný stesk po volnosti v přírodě, po toulkách lesem, musela jsem jej hluboko pohřbit, vždyť Pán si vyvolil mne a ne já Jeho.

Po dvou letech přišlo rozpuštění klášterů, byla to zkouška věrnosti. Po různém šikanování jsme nastoupily službu v domovech důchodců, první místo byl azyl s ležícími pacienty, nepohybliví, často prolezení, s dekubity, bércovými vředy, úplná změna života a činnosti: bylo to pro mne nesmírně těžké, ale i sem mě postavil Pán. Vše se proměnilo v radost, zamilovala jsem si ty trpící staré lidi, stálá služba, sobota, neděle bez střídání. Dávala jsem svůj život Pánu Ježíši. V srdci jsem měla stálé tušení, že přijde návrat k tomu, co jsme nastoupily. A jakkoli si vážím a cením služby ošetřovatelek, kterou jsem též sama konala 25 let, přece ji ponechávám těm, které jsou k ní povolány. Pán si také povolává ty, které chce, aby svůj život a svého ducha zaměřovali stále k Němu, a skrze jejich kontemplaci dával svou milost a milosrdenství těm druhým. Nejsme odcizeni světu, ani nás to nečiní neužitečnými pro pozemskou společnost. A co svět nejvíce potřebuje? Pokání a modlitby! S přibýváním let roste i má vděčnost k Bohu za Jeho vyvolení!

Četla jsem pěknou větu: **Mladí, nebojte se stárnutí! Není to konec života, je to pokračování a pohled do dále...**

Kéž Pán Ježíš daruje našemu společenství další povolání, vždyť dcery svaté Kláry a svaté Anežky svět potřebuje.

Vám, milí přátelé, přeji přejít přes Kalvárii za Kristem k věčné radosti a věčnému společenství s Bohem.

Sestra Františka od Pěti ran Krista Pána

Eucharistie – svátost pokory Boží

Přednáška z 22. dubna 2013 pro Katolický obchodní spolek
(Katholischer Kaufmännischer Verein) v Monheim am Rhein

Veni Sancte Spiritus!

V Nazaretě v Galileji, v dnešním Izraeli, stojí bazilika Zvěstování. Je postavena nad tzv. jeskyní Zvěstování, tam, kde řekla Maria andělovi: „Ať se mi stane podle tvého slova.“ (Lk 1,38) A v této jeskyni stojí oltář, na němž je napsáno: „HIC verbum caro factum est“ – „Zde se Slovo stalo Tělem.“

Toto místo je pro mě jedno z nejpůsobivějších míst z celé Svaté země: Je to místo, na kterém Bůh vkročil na zemi. Je to místo jedinečné, jež více než jiná zdůrazňuje to zvláštní nezaměnitelné na křesťanství: Věříme v Boha, který nesedí na trůnu vzdálen od světa, nýbrž sestoupil na tento svět, aby se s námi setkal tváří v tvář.

Samozřejmě by mohl přijít jako blesk z nebe, s mocí a ve slávě. Ovšem: Moci se člověk sice podřídí, ale nemiluje ji. Bůh ale nechce naši poddanost, nýbrž lásku. A proto se vydal na tento svět, vzal na sebe lidskou přirozenost, bez toho, aby ztratil božskou: Stal se člověkem „nám ve všem rovným, kromě hříchu“ (srov. 4. mešní kánon).

Co v Nazaretě v okamžiku Zvěstování začalo, táhne se jako červená niť celým jeho pozemským životem od Betléma po Golgotu. Svou životní cestu a své poslání shrnul sám Ježíš Kristus ve slovech: „Syn člověka nepřišel, aby si nechal sloužit, ale aby sloužil a svůj život vydal jako výkupné za mnohé.“ (Mk 10,45)

Tato červená niť odevzdanosti nekončí na Golgotě. Vede přes zmrtvýchvstání a nanebevstoupení až do současnosti. Eucharistie je most z „tenkrát“ do „dnes“. Vtělení v Nazaretě pokračuje při každé mši svaté. Neboť proměnou chleba a vína je na každém oltáři a v každém svatozátku přesně tak skutečně přítomen jako tenkrát v Betlémě, když se narodil, nebo tenkrát na Golgotě, když byl ukřižován.

„Jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto světa.“ (Mt 28,20) Pán plní každý den na mnoha místech tohoto světa svůj slib. „Syn člověka nepřišel, aby si nechal sloužit, ale aby sloužil...“ Toto slo-

vo se při každé mši svaté stává živou skutečností. Ježíšova služba v Eucharistii je více než otročká služba, kterou prokazuje svým učedníkům mytím nohou. Pokora Boží v Eucharistii přesahuje dokonce ještě jeho pokoru na kříži. Svátý Tomáš Akvinský to formuluje ve svém hymnu: „Na kříži jsi tajil jenom božství své, zde je také skryto člověčenství tvé.“ Jestliže bylo Ježíšovo člověčenství na kříži ještě viditelné, tak ve způsobách chleba a vína o tom nemůže být ani řeč.

Tajemství Eucharistie je největší dar, který nám Bůh na zemi zanechal. Slavnost Eucharistického kongresu v Kolíně v červnu tohoto roku nás chce dovést k tomu, abychom znovu s vděčností objevili tento velký poklad naší víry a abychom jej zakotvili do našeho života.

Tak se chci dnes večer pokusit spolu s vámi vstoupit trochu hlouběji do nevyčerpatelného tajemství Eucharistie. K tomu mi jako motiv poslouží 5. sloka již zmíněného hymnu svatého Tomáše Akvinského:

*Plode smrti Páně, Chlebe života,
v němž se lidem dává Boží dobrota,
dej mé duši stále jenom z tebe žít,
v tobě Boží lásku rozjímat a cítit.*

Řádky této sloky vyjadřují tři důležité výroky o tajemství Eucharistie: Eucharistie je nám **upozorněním**, je nám **pokrmem** a nakonec **rozkoší**.

Upozornění

„Plode smrti Páně.“ Eucharistie je všechno možné, jen ne nevinná záležitost. Nejde zde o bratrské „spolu pojištění“ nebo povrchní společenství – v době mého dět-

ství i později byla Eucharistie nezdídkou redukována na aspekt bratrského pokrmu, spojeného se všemi možnými liturgickými nešvary, které již neměly s vlastním tajemstvím Eucharistie nic společného.

Mějme před očima scénu Poslední večeře Páně. Koná se večer před jeho utrpením. Ježíš „toužil“ po tom, aby se svými učedníky prožil tuto večeři. Také jeho slova zdůrazňují, že zde jde o mnohem víc než jen o paschu: „To je mé Tělo, které se za vás vydává.“ – „To je má Krev, která se vylévá za vás a za mnohé.“

To, co se o den později stane na Golgotě, předpovídá Pán již večer předtím: Své obětované Tělo a svou prolitou Krev dává svým apoštolům jako pokrm a nápoj. V pokrmu Eucharistie nám Pán dává to, co vydobyl na Golgotě: lásku místo hříchu a život místo smrti.

Událost na Golgotě přeskakuje čas a stává se živou skutečností: tenkrát na kříži s utrpením a mučením, dnes mimo utrpení a mučení, pod pokornými způsoby chleba a vína. Nikoli poslední večeře se stává skutečností, nýbrž to, že dal svůj život, jeho oběť na kříži. Eucharistie je tak upozorněním: nezapomenout nic z toho, co všechno na sebe Pán vzal, aby nás zachránil.

Jak můžeme tuto nepochopitelnou oběť na kříži pochopit? Existuje odpověď na to „proč“ kříž? Následující srovnání by mohlo pomoci. Jestliže po hádce a sporu hledáme usmíření, pak je nám líto toho, co se stalo. Vyznáváme: To, co jsme udělali, bylo špatné a trpíme tím. Jestliže je nám odpuštěno, tak jen proto, že je nám líto toho, co se stalo. Pokud někoho prosíme o odpuštění bez toho, že je nám líto, co se stalo, není to nic jiného než výsměch.

Pohledme nyní na Ježíše Krista: Je mu doslova líto všech hříchů zástupně za všechny lidi všech věků. Veškeré „být líto“ tohoto světa bere na sebe. A protože je Boží Syn, nesdílí jen naše utrpení, nýbrž bere je na sebe a proměňuje je. Papež Benedikt XVI. to vyjádřil takto: „Bůh ustanovuje sám sebe místem usmíření a ve svém Synu bere utrpení na sebe. Bůh sám

daruje do světa svoji nekonečnou čistotu. Bůh sám »pije kalich« všeho strašlivého a nastoluje tak opět právo silou své lásky, která utrpením proměňuje temnotu.“ (*Ježíš z Nazareta II.*, str. 151)

Při kněžském svěcení předává biskup svěcenému kalich a patenu a říká k tomu: „Přijmi dary věřících k slavení Eucharistie. Buď si vědom toho, co budeš konat, a také podle toho žij; svůj život připodobňuj tajemství Kristova kříže.“ My jsme jako kněží a lid Boží povoláni slavit Eucharistií s velkou úctou. Nezvykněme si nikdy na toto tajemství! Starejme se o to, aby se nám mše svatá nikdy nestala povrchní rutinou! To, že ji smíme slavit, stálo Božího Syna život. Žijeme ze života někoho jiného. Žijeme ze života, smrti a zmrtyvýchvstání Ježíše Krista. Eucharistie je proto: „Památník, který nás upozorňuje na smrt Páně.“

Pokrm

„Chlebe života, v němž se lidem dává Boží dobrota.“ Slavení Eucharistie není jen pouhá připomínka a památka na minulost. Způsobuje živou a trvalou přítomnost Ježíše Krista pod způsoby chleba a vína. Stává se nám pokrmem, stává se nám požitelným a stravitelným. Proměňování není připomínka v naší hlavě, nýbrž dění na darech – dění ovšem, které náš rozum sám o sobě není schopen pochopit. Zde nám zbývají jen slova svatého Tomáše: „Zrakem, hmatem, chutí tebe nevnímám a jen sluchem svým tě jistě poznávám. Věřím vše, co hlásal světu Kristus Pán, v něm je základ pravdy lidstvu všemu dán.“

Když si ale tuto viru přivlastníme, potom pochopíme: Co vtělením v Nazaretě, narozením v Betlémě a velikonočním tajemstvím v Jeruzalémě začalo, to nachází v Eucharistii své pokračování až do současnosti. Boží Syn bere na sebe naše člověčenství, aby se s námi sjednotil. Chce, abychom s ním splynuli!

V tomto kontextu mi pomáhá následující myšlenka: Když máme nějakého člověka rádi, chtěli bychom s ním být, chtěli bychom s ním být jedno. Láska chce jednotu. Každé obejmutí je znamením tohoto chtění-být-jedno s člověkem, kterého máme rádi. Kristus nás nejen objímá, aby byl s námi, on se nám dává jako pokrm! A on tak činí, abychom do něho

„Nechceme být politickou policií a hlídači veřejného mínění“

Francouzští policisté se cítí zahanbeni kvůli neslavné roli, kterou byli nuceni odehrát v politickém boji s protivníky takzvaných homosexuálních manželství. Píše o tom měsíčník odborového svazu (SCPN), který sdružuje 60 % policistů. „Nechceme být politickou policií a hlídači veřejného mínění“ – píše odboráři.

Připomínají, že se v posledních týdnech stali terčem posměchu. Na internetu se totiž těšily velké sledovanosti filmy ukazující surové zásahy policie

vůči obráncům rodiny, postavené jako protějšek její bezradnosti či nečinnosti vůči chuligánům, zlodějům či rozjiveným fanouškům. Jako příklad se uvádí rozkaz zadržet všechny, kdo nosí trička s logem manifestace na obranu rodiny. „Čest policie zachraňovali ti naši kolegové, kteří se tomuto rozkazu nepodřídili“ – stojí v měsíčníku odborového svazu francouzských policistů.

Česká sekce Rádia Vatikán,
13. 7. 2013

vešli. Tak se zjevil Pán svatému Augustinovi se slovy: „Ne ty mě proměníš v sebe, nýbrž ty budeš proměněn ve mne.“ (*Vyznání, 7,10*) Bůh chce naše zbožštění!

Jakou neuvěřitelnou, neuchopitelnou a přesahující lásku, náklonnost, sympatii a odevzdanost nám Bůh ukazuje v daru Eucharistie! Vlastně by přikázání světít sedmý den muselo být zbytečné, neboť bychom museli být hloupí, kdybychom tento dar nechali ležet bez povšimnutí. A přece má nedělní přikázání svůj smysl. Připomíná nám, že by byla nejen hloupost, ale i hrubá neláska a neúcta vůči Božímu daru, nechat ho ležet bez povšimnutí.

Pokud to máme před očima, znamená to ale také: Nesmíme nerozvázně a bezmyšlenkovitě přijímat svaté přijímání. Srdce a rozum musejí být připraveny.

Mše svatá Řehoře Velikého se zjevením Spasitele jako znamením reálné Kristovy přítomnosti v chlebu a vínu (dřevořyt v Germánském národním muzeu, Norimberk)

V této souvislosti mi následující fenomén dělá starosti. Fronty při přijímání jsou stále ještě dlouhé, ale před zpovědníci krátké. Zde něco nehraje! Objevme nově opět tento velký poklad Božího milosrdenství, které je nám darováno, Eucharistie a svátost smíření. Obě patří k sobě.

Způsoby chleba a vína jsou skromné a přehlédnutelné. Abychom ale nezapomněli, kdo to je, jenž se nám pod těmito způsoby ukazuje, existují gesta a znamení úcty. V žádném případě nejsou jen vnější nebo bezvýznamná. Jsou něco jako budík, který nás burcuje. K tomu patří pokleknutí před svatostánkem při vstupu do kostela. K tomu patří i klečení během proměňování, sepnuté ruce jako znamení, že se ovládáme a orientujeme na Boha. K tomu patří i atmosféra ticha a zbožnosti, která nás prohlubuje v usebrání. K tomu patří i drahocenné nádoby pro eucharistické způsoby. Nejsou touhou po nádheře, nýbrž znamením našeho přesvědčení: Ten, kterého tyto nádoby schovávají, je nekonečně cennější než všechno zlato tohoto světa. „Chlebe života, v němž se lidem dává Boží dobrota.“

Rozkoš

„Dej mé duši stále jenom z tebe žít, v tobě Boží lásku rozjímat a ctít.“ Svatý Tomáš nám zde přináší k připomenutí rozhodující: Svaté přijímání je kousek nebe na zemi. A to je něco nepopsatelně obšťastňujícího. Rozvedme trochu tuto myšlenku: Tedy tím, že se s Kristem setkáváme pod způsobou chleba, potkáme nebe a tím také všechny, kteří tam

Motu proprio o jurisdikci vatikánských orgánů činných v trestním řízení

jsou. Tak například při svatém přijímání přicházejí do blízkosti všichni naši drazí zesnulí, dokonce blíží než za svého života. Není to radost? Nedává nám to vnitřní útěchu a pokoj? Neboť Eucharistií nese v sobě nebe a žádná moc světa nám toto nebe nemůže vzít.

Hluboce mě dojal životní příběh zemřelého kardinála ze Saigonu ve Vietnamu Franze Xavera Nguyen Van Thuan. Několik málo dní po svém uvedení do úřadu arcibiskupa r. 1975 byl uvězněn a přes 13 let byl pro svou víru vězněn Vietcongem, z toho 9 let na samotce. Píše o tom: „Nikdy nebudu moci slovy vyjádřit mou velkou radost: Slavit denně mši svatou se třemi kapkami vína a jednou kapkou vody v holých rukách. To byl můj oltář, to byla má katedrála!... Ježíš v Eucharistii byl stále u mě v kapse mé košile.... V noci se vězňi střídali po skupinách při adoraci. Eucharistický Ježíš pomohl nepředstavitelným způsobem svou tichou přítomností: Spousta křesťanů našla cestu zpět k vroucí, angažované víře. Jejich svědectví ve službě a lásce mělo na ostatní uvězněné silný vliv. Těž buddhisté a ostatní nekřesťané se obrátili na víru. Síla Ježíšovy lásky byla neodolatelná.“ (*Hoffnung die uns trägt*, 129-130)

Každý člověk touží po radosti, po blaženosti, po rozkoši. Mnoho lidí současnosti to hledá v konzumním způsobu života, zábavě a na exotických místech tohoto světa. Nicméně to všechno, čeho můžeme dosáhnout, jsou v tom lepším případě pomíjející rozkoše, které mají zvětralou příchut'. Eucharistie je blaženost, která - jednou nalezena - nikdy nemizí. Ona nese, i když jsou všechny ostatní radosti na ústupu. Kdo našel Eucharistii, našel lásku, a kdo našel lásku, našel štěstí.

Dovolte mi na tomto místě osobní poznámku. Již téměř dvacet let jsem knězem a za každý den těchto dvaceti let jsem Pánu vděčný, ačkoli ne každý den byl slunečný. Sečteno a podtrženo, zažil jsem velmi mnoho, co mi činilo radost a naplňovalo mě štěstím.

Nejhezčím dárkem pro mne je a zůstává, že smím každý den slavit mši svatou. Rozhodně nemám během každé mše extatické zážitky. A daří se mi jako mnohým, pokud ne jako všem: Musím hodně bojovat, abych své myšlenky udržel, a kolikrát se stejně toulají jinde. Nicméně to všech-

11. července byl publikován apoštolský list papeže Františka *motu proprio* upravující některé zákony v trestním zákoníku Městského státu Vatikán a Svatého stolce. „V naší době,“ píše papež, „je obecně dobro stále více ohrožováno nadnárodní a organizovanou kriminalitou, nemravným využíváním trhu a ekonomie, jakož i terorismem. Je proto nezbytné, aby mezinárodní společenství přijalo vhodné právní nástroje, které by měly za cíl předcházet a zabránit kriminalitě a usnadňovaly mezinárodní právní kooperaci v trestních věcech.“ Papež František dále píše, že „v kontinuitě s opatřeními přijatými Benediktem XVI. zavádí některé další úpravy“ ve vatikánském trestním zákoníku, aby tím „poukázal na snahu Apoštolského stolce podílet se na dosažení zmíněného cíle“.

Tiskové středisko Svatého stolce vysvětluje, že *motu proprio* má za cíl rozšířit od 1. září aplikaci trestních zákonů také na oblast Svatého stolce, tzn. na členy, úředníky a zaměstnance různých

orgánů římské kurie a institucí, které jsou s ní spojeny, na právnické osoby Svatého stolce a kanonické právnické osoby, jakož i na papežské legáty a na diplomatický personál Svatého stolce. Toto rozšíření má za cíl umožnit příslušným orgánům Svatého stolce činným v trestním řízení stíhat přestupky příslušných zákonů také v případech, kdy jsou spáchány mimo hranice státu Vatikán.

Do této oblasti - píše se ve vatikánském tiskovém sdělení - patří také zavedení deliktu mučení a obsáhla definice deliktů proti nezletilým, mezi nimiž je obchod s dětmi, prostituce, verbování do ozbrojených složek, sexuální násilí, pedopornografie, přechovávání pedopornografického materiálu a sexuální skutky s nezletilými.

Nový trestní zákoník obsahuje také všeobecné principy práva na spravedlivý proces v rozumné lhůtě a presumpce nevinny.

Podle www.radiovaticana.cz

no je druhotné. Pán ví také o naší roztěkanosti. Nedělejme si s tím žádné starosti.

Jedno je pro mne v každém případě jisté: Bez denního slavení mše svaté bych nemohl být knězem. Mše svatá je kus nebe na zemi a tím stále také rozkoš a blaženost - i když se myšlenky toulají jinde!

Zde se Slovo stalo Tělem

„HIC verbum caro factum est.“ - „Zde se Slovo stalo Tělem.“ Toto „zde“ na oltáři v jeskyni Zvěstování v Nazaretě se stává „zde“ a „dnes“, když slavíme Eucharistií. Boží cesta k nám je cesta pokory a „udělení se malým“. Eucharistie se stará o to, že nejsme jen diváky tohoto velkého dění. Jsme vtaženi do velikonočního tajemství spásy a posvěcení. Jsme již nyní - jak píše svatý Pavel - „spoluobčané svatých a společníci Boží“. (srov. Ef 2,19)

Eucharistie pro nás znamená: upozornění, pokrm, rozkoš. Co můžeme udělat, aby pro nás tento velký dar zůstal živou skutečností a my ho nenechali ležet bez povšimnutí? K tomu několi rad:

- Na prvním místě je samotné slavení Eucharistie, a sice co možná nejčastěji, přinejmenším v neděli, ale pokud je to možné, i v ostatních dnech týdne.

- Dále je třeba zmínit i pravidelnou zpověď. Osvobozuje nás nejen od hříchů, ale také zjemňuje naše svědomí. A potom rychle ucítíme, když se naše srdce od Krista nepozorovaně vzdaluje.

- Právě s ohledem na Eucharistii existuje celé množství dobré duchovní literatury. Od papežských učitelských listů až po texty velkých duchovních učitelů.

- Zvláště důležitý prvek, jak prohloubit lásku ke Kristu v Eucharistii, je adorace před Nejsvětější svátostí: tiché setrvání před svatostánkem nebo před vystaveným Pánem v monstranci. Být zde před ním nás s ním spojuje stále hlouběji. Nemusíme vyslovovat velká slova a tvořit chytré myšlenky. Držme naše srdce před Pánem, všechno ostatní udělá sám...

Amen.

Z *Der Fels* 6/2013 přeložil -tk-

Na slovíčko

Jedním z dobrých plodů uplynulých cyrilometodějských oslav je i to, že věřící i nevěřící se právem vyjadřují s hrdostí a úctou o odkazu svatých soluňských bratří. Bohu díky za to, že se náš národ dokáže na všeobecně převážně kladném hodnocení obou postav sjednotit. To nebývá často. Může k tomu přispívat dobová vzdálenost i částečná neznalost jejich některých postojů. Ale také upřímná touha každého lidského srdce po upřímných lidech, kteří zprostředkují setkání člověka s Bohem.

V uplynulých dnech vyšly v tisku nejméně dva pozoruhodné články, které se zabývají odkazem obou bratří ve vztahu k pravoslaví. Nabízejí impuls k zamyšlení, jakým směrem by se měl orientovat současný duchovní vývoj našeho národa, zda na pravoslaví či na západní katolictví. Zvláštní ovšem je, že podnětem k takovému zamyšlení jsou právě postavy slovanských věrozvěstů.

Můžeme odhlédnout od toho, že svatí Cyril a Metoděj nežili svůj život ve „splendid isolation“ od papeže či konstantinopolského patriarchy a že byli postaveni před rozhodnutí, zda být věrni papeži. Ve věrnosti jemu jednoznačně obstáli a osvědčili se jako Svatému stolci zcela oddaní řečtí katolíci. Můžeme pomínout i otázku rozkolu. Ten, ač mezi východní a západní říši doutnal již několik staletí, ještě nedospěl k bodu úplné roztržky, která nastala až v polovině 11. století. Z toho jasně vyplývá, že pravoslaví nebyl problém svatých Cyrila a Metoděje. Jejich problém naopak představovali franští biskupové, kteří nebyli věrni Římu. Především nám ovšem může přijít nepatřičné spojovat s jejich jmény úvahu o tom, zda by nebylo pro český národ lepší si spíše vybrat pravoslaví jako cestu, když jsou dnes zde mezi námi nepřímí nástupci jejich věrnosti papeži ve východní církvi – uniatská křesťanství.

Tyto a podobné argumenty, které se i mimo články z posledních dnů ve prospěch východního křesťanství uvádějí, tak ztrácejí na své případné protipapežské razanci.

Snaha vyzdvihovat pravoslaví, které na rozdíl od západní církve, jež dostává v těchto textech přídomek „právníká“ a „zákonická“, má být mystické, se podobá scestnému úsilí klášterů ostrovními hranicemi mezi Novým a Starým zákonem či mezi hebrejským a helenistickým křesťanským myšlením.

V obou částech Církve – na jedné straně v západní, římskokatolické, a na druhé straně ve východní, kam patří uniatské a pravoslavné církve, byly a jsou vzácné osobnosti světců, vzácné tradice, hloubka víry, ale i prázdnota, politikaření, hřích... A přitom césaropapismus na východě či spojení oltáře a trůnu na západě nemusí být nutně oním zlem z protináboženských učebnic.

Základní problém je na straně pravoslaví, a tím je pouze a právě odtržení od papeže, od jednoty Církve, bez ohledu na to, kdo na tomto schismatu nese větší či menší část viny. Zde se skrývá největší závada, kterou nemůže nahradit sebevyšší duchovní život. Jeho výše je pouze zdánlivá, chybí-li poslušnost. A toto se týká Církve jako celku: schizmata hrozila a hrozí ve všech dobách jejího pozemského putování na všech světových stranách, tedy i na východě a na západě. Nejen císařové na Východě byli pyšní, ale i ti západní. Tito se však dokázali – vzhledem k uchování jednoty s papežem – i poctivě kát; vzpomeňme na Canossu!

Co může imponovat, a to právem na východní církvi – a především na ruském pravoslaví – evropským katolíkům i podle zmíněných článků imponuje, je jasná rezistence proti úpadkovým morálním postojům, ochota vyznávat víru bez falešné tolerance vůči jiným či opačným názorům.

Tady se již blížíme k příčině častého obdivu vůči východní křesťanské mystice, kterou někdy křesťanský Západ právě u pravoslavných či uniatských objevuje, jako by sám žádnou kvalitní školu duchovního života neměl. Proč tomu tak je, může odhalit jedna maličkost: v samotné východní církvi se kněz, pop, nazývá už na základě tohoto sa-

mého titulu Otcem, a vždycky je jako duchovní otec oslovován a přijímán, i když nemusí pokaždé nároky na duchovní otcovství splňovat. Vládne jasné obecné – a od prvních časů tradiční – přesvědčení, že biskup a kněz či „starec“ má své duchovní děti, podobně jako Apoštol národů, bolestně plodit, vést je svým příkladem, aby jej napodobovali, jak se svatý Pavel nestydí své učedníky vybízet, aby byli jeho slávou a korunou... Nemluví se o žádném duchovním doprovázení, které spíše tímto termínem vzbuzuje dojem Freudova kanape, ale o pevném duchovním vedení, které poskytuje Duch Svatý prostřednictvím člověka duchovního – Otce.

V tomto kontextu je možné vidět současnou krizi církve na Západě. V některých, a zdaleka ne ve všech společenstvích, není kněz jako otec přijímán – spíše jako bratr, přítel, kamarád, někdy tomu může sám nahrávat tím, že nemá schopnost či ochotu dát svěřeným to, po čem touží: podíl na duchovním životě, projev duchovního otcovství. Absence duchovního vedení a otcovství se v takovém případě může stát jednou z hlavních příčin krize. Lidé ve farnosti vnímají, že se o jejich duchovní růst ten, který za něj nese zodpovědnost, a od nějž to právem očekávají, nestará. Nestačí jim, že pro ně kněz jen odslouží mši svatou. Potřebují alespoň to, aby pro ně byl duchovní otec k dispozici přede mší svatou ke svátosti smíření – nejlépe během modlitby růžence, aby se alespoň krůčkem vyšlo vstříc podnětům Otcům II. vatikánského koncilu o slavení svátosti smíření v živém společenství víry, Božího slova, kajicnosti a chvalozpěvu. Alespoň v tuto chvíli, kdy je duše otevřena svátostnému daru milosti, vnímá i závažnost slov v duchovním rozhovoru s knězem.

Již zde je představeno to, co mnozí potřebují ještě na nesvátostné úrovni, rozhovor s knězem, duchovní vedení.

Tudy vede cesta k silným křesťanským osobnostem, pevným i v době nejtěžších krizí, odtud právem pramení obdiv k učitelům duchovního života Církve západu i východu i kladné hodnocení osobností Otce Cyrila a Otce Metoděje – duchovních otců Evropy.

P. Oldřich

Jak máme Boha následovat

Člověk, který chce začít nový život nebo nové dílo, měl by jít ke svému Bohu a od něho si s velkou silou a zbožností vyžádat, aby mu přidal to nejlepší, co by mu bylo nejmilejší a nejdůstojnější, a neměl by přitom žádat o to svoje, nýbrž jediné nejmilejší vůli Boží a jinak nic. Co mu bude od Boha přidáno, to si vezme bezprostředně od Boha a bude to považovat za nejlepší a ať je s tím zcela a úplně spokojen.

I když se mu bude později líbit více jiný způsob, má si pomyslet: „Tento způsob ti Bůh přikázal,“ a to ať je mu nejlepším ze všeho. V tom má Bohu důvěřovat a má všechny dobré způsoby zahrnout do tohoto způsobu a všechny věci v tom brát podle toho, jakého druhu mohou být. Protože co Bůh přisoudil dobrého jednomu způsobu, to můžeme najít také ve všech dobrých způsobech. Protože člověk musí teď konat jenom jedno, nemůže dělat všechno. V tomto jednom musí uchopit všechny věci. Protože kdyby člověk chtěl dělat všechno, co chce, toto i ono, a zanechal jeden způsob a přijal jiný, který se mu právě více líbí, způsobí velkou nestálost.

Jakpak ten člověk, který byl dříve dokonalý, který navždy vstoupil ze světa do řádu, z jednoho řádu přešel do jiného, jaký by to byl svatý. Tady dochází ke změně způsobu. Člověk se má chopit jedno-

ho dobrého způsobu a zůstat stále při něm a vnášet do něho všechny dobré způsoby a dávat pozor na to, aby je přijímal od Boha a nezačínal dnes jedno a zítra něco jiného, a ať je bez starosti, že něco zmešká. Protože s Bohem se nedá nic zmeškat. Proto vezmi od Boha jedno a do toho vtahuj všechno dobré.

Jestliže se ale ukáže, že se něco nedá snášet, že jedno nepřipouští jiné, ať je ti to určitým znamením, že to nepochází od Boha. Jedno dobro není proti druhému, vždyť náš Pán řekl: „Každé království v sobě rozdělené zpusťne, zanikne,“ (Lk 11,17) a řekl také: „Kdo není se mnou, je proti mně, a kdo neshromažďuje se mnou, rozptyluje.“ (Lk 11,23) Toto ať je ti určitým znamením: Když jedno dobro nedovoluje, nebo dokonce ničí druhé, pak nepochází od Boha. Má něco přinášet, ale ne ničit.

Krátce řečeno: Věrný Bůh dává každému člověku stále to nejlepší – to je jistě pravda.

Tu vyvstává otázka, proč Bůh neodvolá ty lidi, o nichž ví, že odpadnou od křestní milosti, aby zemřeli ve svém dětství, dříve než by přišli k rozumu. On přece o nich ví, že padnou a už nikdy nevstanou. To by bylo přece pro ně to nejlepší?

Já říkám: Bůh není ničitel nějakého dobra, nýbrž vykonavatel. Bůh není ničitel přírody, nýbrž její zdokonalovatel. Ani milost není ničitel přírody, ona ji zdokonaluje. Kdyby Bůh zničil takto přírodu už na počátku, pak by se jí stalo násilí a bezprávi. To on nedělá. Člověk má svobodnou vůli, pomocí níž může volit dobro nebo zlo. A ukládá mu za konání zla smrt a za konání dobra život. Tak má být člověk svobodný a pánem svého díla, nerušený a nedonucovaný. Milost není ničitel přírody, ona ji zdokonaluje. Od Boha tedy nepochází nic, co by ničilo něco, co má existovat. Daleko více je zdokonalovatelem všech věcí. Právě tak nemáme ani my ničit malé dobro v nás, ale máme je zdokonalovat do větší krásy.

Tak byla řeč o člověku, který měl začít nový život, a já jsem mluvil tímto způsobem: Že člověk musí být hledačem Boha ve všech věcech, v každé době a na všech místech a u všech lidí a všemi způsoby. V tom může stále bez přestání přibývat a růst a nedojde nikdy na konec toho přibývání.

*Mistr Eckhart (1260–1327)
Z němčiny přeložil -mp-*

Běžný život Svatého otce Františka

Papež František nepřestává překvapovat jednotlivce i instituce nečekanými telefonáty, jimiž se na ně obrací bez jakéhokoliv prostředníka. Jejich adresáti čas od času obsah rozhovoru také zveřejní. Nedávno se jeden z nich týkal zprávy o tom, že v zahradě katedrály v Buenos Aires, kde před svým zvolením působil jako kardinál Bergoglio, byla umístěna jeho socha. Papež František reagoval s mírností, ale také rozhodností, a telefonicky požádal, aby socha byla „okamžitě odstraněna“, byf neopomněl zdůraznit, že tím nechce znevažovat projev sympatií svých rodáků ani práci sochaře Fernanda Puglieseho, který je autorem již několika soch bl. Jana Pavla II. a bl. Matky Terezy. Jde mu jen o to, aby se nevytvářel nějaký kult osobnosti.

Druhý telefonát přiblížil argentinský žurnalista a spisovatel Jorge Milia, bývalý Bergogliův žák a jeho důvěrný přítel, který se o obsah svého rozhovoru s papežem podělil na internetových stránkách (terredamerica.com). „Řekl jsem mu, že si s potěšením čtu jeho encykliku *Lumen fidei*,“ sděluje argentinský žurnalista. Papež však ihned odmítl připsat si jakoukoli zásluhu, protože většinu práce na ní odvedl Benedikt XVI., který – jak řekl – „je vynikajícím myslitelem, jehož mnozí lidé neznají anebo nechápou. Neumíš si představit pokoru a moudrost tohoto muže!“ – „Jste spolu v kontaktu?“ zeptal se papeže argentinský žurnalista a dostalo se mu odpovědi: „Ani by mne nenapadlo zřeknout se

možnosti radit se s takovýmto člověkem.“ Dalším tématem zaoceánského papežova soukromého rozhovoru s Jorge Miliem byla otázka všeobecně známých zvláštností, jeho vatikánské bydlení mimo tradiční papežské apartmá a specifický styl jeho papežské služby. „Není to snadné,“ řekl údajně papež František, „protože ve Vatikánu má papež mnoho »pánů«, kteří jsou služebně starší. Prosazení jakékoli změny mne stojí spoustu sil. Nejtěžší bylo to, že si budu sám organizovat svůj program. Proto jsem také nešel bydlet nahoru do papežského paláce. Mnozí papežové totiž právě proto skončili jako »vězňové« svých sekretářů. Papežové byli sice po staletí vždycky izolováni,“ svěřil se dále papež František, „ale to není dobré, protože místo Pastýře je mezi jeho ovce.“

Podle www.radiovaticana.cz

Katechismus andělů (31)

ŠPATNÍ ANDEĚLÉ

Jaké hříchy mohou přivést k posedlosti?

Hříchy, o které se zde jedná, musejí být velmi těžké. Nejtěžší hříchy nejsou ty, na které se myslí nejdříve, ale ty, které se vztahují přímo na Boha: idolatrie (modlářství), která je jen formou kultu vzdávaného Satanovi, spiritismus (důbel se v něm často skrývá, neboť v seancích tohoto druhu je nebezpečí jeho vzývání), apostasie (zřeknutí se katolické víry), zločin, vražda dítěte, nenávisť, smlouvy s ďáblem, kouzelnictví, magie, příslušnost k sektám náboženským (módní je Dálný Východ) či revolucio-

nářským a obecně každá pověřená praktika, z nichž mnohé jsou, bohužel, usazené v New Age. Nikdy se nemají vkládat prsty do tohoto soukolí.

Musíme varovat také přede vším, co v duchovním životě zavání vyhledáváním smyslových útěch. Svätý Jan z Kříže je toho názoru, že je lehkým hříchem, jestliže tímto způsobem dáváme přednost Božímu daru před jeho Tvůrcem, který je zcela svobodný ve svém obdarování. Důbel může vytvářet tyto smyslové radosti, darovat moc či vyvolat vidění, aby tak pomalu, ale jistě přitahoval k sobě. Pozor, abychom tyto projevy příliš rychle nepojmenovali „charismata“!

Jaké jsou účinky posedlosti?

Účinky posedlosti jsou různé podle toho, je-li posednutí staré (to je houževnatější) nebo ne, podle síly napadnutí (tato síla se liší podle typu kouzelnictví, které ji vyprovokovalo, závažnosti spáchaného hříchu atd.) a podle ochrany, jakou je napadený subjekt chráněn (na prvním místě jeho náboženské praktiky, jeho vlastní zápas, modlitba či půst, stejně jako duchovní pomoc těch, kteří ho obklopují). Všimněme si především, že ten bude velmi dobře chráněn, kdo je praktikující věřící a modlí se v pokušení.

I dnes se vše odehrává jako v evangeliu: setkáváme se tak se záchvaty (srov. Mk 9,18), s křikem (srov. Mk 5,7), s vůlí škodit (srov. Mk 9,20-22) či s předváděním mimořádné síly (srov. Mk 5,4).

Jakými zbraněmi disponujeme proti mimořádné ďábově činnosti?

Především exorcismem, to je zaklínáním adresovaným ďáblu, aby opustil bytosti, které ovládl. Je to svátostina, která se skládá ze žalmů, kantik (*Magnificat, Benedictus*), evangelií (mezi nimi z *Prologu* svatého Jana), vyznání víry (*Symbolu víry* svatého Atanáše), modliteb k Bohu a zapřísahání ďábla, aby řekl své jméno a vyznačil den, hodinu a znamení svého odchodu.

Jaký je zdroj účinnosti exorcismu?

Je to Církev skrze svou modlitbu a svou svátost. Svátostiny vykazují vzhledem ke svátostem jednu odlišnost. Svátosti působí mocí samotného Ježíše Krista, a proto, je-li svátost platnou, je milost *darována* neomylně. Mluví se o účinnosti *ex opere operato* [ze samotného vykonaného díla]. Svátostiny působí *ex opere operantis Ecclesiae* [skrze dílo jednajících Církve] a zvláště skrze dílo těch členů Církve, kterých se exorcismus týká: exorcisty, samotného posedlého (pokud může, což není vždy možné, protože důbel zabraňuje, modlit se a přiblížit se svátostem) a místní církve.

Křest je hlavním zdrojem síly křesťana. Exorcismus připomíná důblu, že člověk byl stvořen k obrazu Božímu a že křest tento obraz obnovil. Rovněž účta k vlastnímu křtu, například skrze opětovné čtení obřadu křtu, je velmi mocnou pomocí.

(Dokončení)

Přeložili ing. Antonín Džbánek a P. Štěpán M. Filip OP

O modlitbě

Zastavení s kardinálem Edouardem Gagnonem (1918-2007)

„Spisy blahoslavené Anny Kateřiny Emmerichové čtu stále znovu velmi rád. To velmi pomáhá k pochopení Písma svatého. Její díla mohu velmi doporučit. Posilují moji víru.“ (Z jednoho interview s redaktorem Dr. Weisensee před blahorečením A. K. Emmerichové)

O správném modlení

Ze spisu blahoslavené Anny Kateřiny Emmerichové (*Život Ježíšův*): „Po uzdravení slepého mládence vrátil Ježíš dítě rodičům s napomenutím, aby je vedli ke správnému světlu, aby s vidoucima očima neupadlo do nejhlubší tmy jako dřív. Po obědě ve společném domě, jehož se účastnili všichni obyvatelé vesnice, proslovil Ježíš velké poučení o slovu »amen«. Řekl, že ono je shrnutím celé modlitby. Kdo je vysloví lehkomyšlně, ten zničí celou modlitbu. Modlitba volá k Bohu, spojuje nás s Bohem, svolává na nás jeho milosrdenství, a se slovem »amen«, pokud se je správně modlíme, přijímáme dar z jeho rukou. Mluvil vůbec obdivuhodně o síle slova »amen«. Pojmenoval je začátkem a koncem všeho, mluvil téměř, jako by Bůh jím stvořil celý svět. On řekl také »amen« nade vším, co učil, a nad svým rozloučením tady a při dokončení svého poslání a zakončil je úplně slavnostně slovem »amen«. Toto poučení trvalo až pozdě do noci. Všechny poželhal.“

Poučení

pro náš život z modlitby

Tato čtyři písmena AMEN, která máme pečlivě vyslovit na konci každé modlitby, rozhodnou, jestli naše modlitba vůbec k Bohu dosáhne. Slovem »amen« uzavíráme velmi krátké modlitby, jako např. »Sláva Otci«. Při mši svaté třeba kněz zakončuje obětní modlitbu (suscipiat) slovem »amen«. »Pán ať přijme oběť...« Vyslovuje je lid nebo celebrant mše svaté. Kněz říká na konci zřetelně »amen«. U Otčenáše - třeba při modlitbě růžence - se bohužel často zapomíná na »amen«. Zakončujeme jej, tak jako to dělali Jan Pavel II. nebo Benedikt XVI. Jeden přítel, který pracuje v jednom katolickém nakladatelství, říkal, že v novém vydání rozebraných knih museli lektori velmi často znovu doplnit slovíčko »amen« na konec střelných modliteb. Moderně zaměřené tiskárny často toto »amen« vypouštějí.

Ze *Schweizerische katholische Sonntagsblatt* 5/2013 přeložil -mp-

DENNÍ MODLITBA APOŠTOLÁTU

Nebeský Otče, kladu před tebe celý dnešní den a ve spojení s tvým Synem, který ve mši svaté neustále zpřítomňuje svou oběť za záchranu světa, nabízím ti v něm své modlitby, práce, utrpení i radosti.

Duch Svátý, který vedl Ježíše, ať je i mým průvodcem a dává mi sílu svědčit o tvé lásce. Spolu s Pannou Marií, Matkou našeho Pána a Matkou církve, to všechno přináším jako svou nepatrnou oběť zvláště na úmysly Svatého otce a našich biskupů...

Svatý Františku Xaverský, oroduj za nás!

Svatá Terezie od Dítěte Ježíše, oroduj za nás!

ÚMYSLY NA SRPEN 2013

Všeobecný: Aby rodiče a vychovatelé pomáhali novým generacím utvářet si správné svědomí a růst v dobrém a poctivém životě.

Misijní: Za misijní církve na africkém kontinentě, aby ve věrnosti evangelnímu poselství přispívaly k vytváření pokoje a spravedlnosti.

Úmysl našich biskupů: Aby ti, kdo musí překonávat překážky a lidskou zlobu, neztráceli odvahu a sílu k věrnému plnění křesťanských povinností.

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

najdeš jen čtyřicet.“ Odpověděl: „Neudělám to kvůli čtyřiceti.“ (Abrahám) řekl: „Nechť se můj Pán nezlobí a dovolí mi mluvit: Snad se jich tam najde jen třicet.“ Odpověděl: „Neudělám to, najdu-li jich třicet.“ (Abrahám) řekl: „Jsem velmi smělý, že mluvím k svému Pánu. Snad se jich tam najde dvacet.“ Odpověděl: „Nezahubím kvůli dvaceti.“ (Abrahám) řekl: „Nechť se nezlobí můj Pán a dovolí mi mluvit ještě tentokrát. Snad se jich tam najde jen deset.“ Právil: „Nezahubím kvůli deseti.“

2. čtení - Kol 2,12-14

Bratři! Křtem jste byli spolu s Kristem položeni do hrobu, a tím také zároveň s ním vzkříšeni, protože jste uvěřili, jak velikou moc má Bůh, který ho vzkřísil z mrtvých. I vás, když jste byli mrtví pro své hříchy a když vaše tělo bylo neobřezáno, zase oživil zároveň s ním. Odpustil nám všechny hříchy, zrušil dlužní úpis, který svědčil proti nám svými předpisy, a nadobro ho zničil tím, že ho přibil na kříž.

Evangelium - Lk 11,1-13

Jednoho dne se Ježíš modlil na nějakém místě. Když přestal, řekl mu jeden z jeho učedníků: „Pane, nauč nás modlit se, jako i Jan naučil své učední-

ky.“ Odpověděl jim: „Když se modlíte, říkejte: Otče, posvět se jméno tvé. Přijď království tvé. Chléb náš vezdejší dávej nám každý den. A odpusť nám naše hříchy, neboť i my odpouštíme každému, kdo se provinuje proti nám. A neuveď nás v pokušení.“ Řekl jim dále: „Někdo z vás bude mít přítele a půjde k němu o půlnoci s prosbou: ‚Příteli, půjč mi tři chleby. Právě totiž ke mně přišel můj přítel, který je na cestách, a nemám, co bych mu předložil.‘ On však by mu zevnitř odpověděl: ‚Neobtěžuj mě! Dveře jsou už zavřeny a moje děti jsou se mnou na lůžku. Nemohu vstát a dát ti ho.‘ Říkám vám: Když přece vstane a dá mu, tedy ne proto, že je to jeho přítel, ale pro jeho neodbytnost se zvedne a dá mu všechno, co potřebuje. Proto vám říkám: Proste, a dostanete; hleďte, a naleznete; tlučte, a otevře se vám. Neboť každý, kdo prosí, dostává, a kdo hledá, nalézá, a kdo tluče, tomu se otevře. Je mezi vámi takový otec, že když ho syn poprosí o chléb, on mu dá kámen? Anebo když ho poprosí o rybu, on mu dá místo ryby hada? Anebo když ho poprosí o vejce, on mu dá štíra? Jestliže tedy vy, třebaže jste zlí, umíte dávat svým dětem dobré dary, čím spíše nebeský Otec dá Ducha Svatého těm, kdo ho prosí!“

Desatero pro udržení cudnosti

Svatý otec Jan Pavel II. ohlásil ve svém projevu k mládeži při Anděl Páně 6. července 2003 u příležitosti svátku mučednice sv. Marie Goretti *Desatero pro uchování cudnosti*.

- 1) Neoblékej se tak, abys obracel pozornost na své tělo místo na svoji osobu.
- 2) Nechoď na taková místa, která podle všeobecného přesvědčení jsou mravně nebezpečná.
- 3) Nepřijímej žádná pozvání od cizích osob na odlehlá místa.
- 4) Nevsedej do auta ani neber nikoho s sebou do vozu, pokud nevíš, že se jedná o slušné osoby.
- 5) Nevystavuj na odív své tělo nápadnými pohyby, zvláště když máš atraktivní vzhled.
- 6) Neúčastni se zábavy lidí, kteří dávají najevo své erotické úmysly, neboť by to mohlo pro tebe skončit nenapravitelnou morální újmou.
- 7) Nevyhledávej společnost lidí, o nichž víš, že jejich jediným cílem je sexuální sblížení.
- 8) Nepodléhej trendu lidí, kteří sexuální dráždění, zejména během léta, považují za dovolené.
- 9) Nezanedbávej své nitro, čti dobré knihy, které budí úctu vůči lidské osobě, zvláště vůči ženě.
- 10) Nikdy jako mladý člověk nezavrhuj takové hodnoty jako je láska, věrnost a čistota těla i ducha.

Pondělí 29. 7. 2013: 6:05 Octava dies (730. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 6:35 Kibebo: Mariánské poutní místo v Africe 7:25 O katechezi 7:35 V pohorách po horách – Bystrá 7:45 Přijeme si... 8:00 Hlubinami vesmíru: s Dr. Vladimírem Wagnerem 1. díl 8:45 Post Scriptum s Mons. Josefem Hrdličkou 9:05 Jak potkávat svět (2. díl): s Jaroslavem Krčkem 10:05 Abrahám (4. díl) 10:40 Léta letí k andělům (55. díl): Lubomír Brabec 11:00 Volání: Etiopie 11:10 Malé sestry Ježíšovy, Brezno 11:20 Příběh slovenské řeky 11:40 Sedmihlásky (67. díl): Zakukala kukulenkou + Ej, fialenko modrá 11:45 Maminčiny pohádky (2. díl): Kukaččí vejce II. 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 12krát z Mohelnického dostavníku 2012 12:50 O starých Starých Hamrech 13:40 Octava dies (730. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 14:10 Vyšehradská zastavení 14:25 CHKO Blanský les – Vyšenské kopce (9. díl) 14:45 P. Raniero Cantalamessa – Udělejte všechno, co vám řekne 15:40 Obec Cífer 16:00 Jubileum mladých 17:00 NOEparáda (214. díl) 18:05 Na koberečku 18:20 Jeden den v Kocourkově 18:25 Sedmihlásky (67. díl): Zakukala kukulenkou + Ej, fialenko modrá 18:30 Maminčiny pohádky (3. díl): Modré z nebe 18:40 Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (17. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha [P] 19:00 Ars Vaticana (14. díl) 19:10 Plápolý ohňa 19:30 Přijeme si... 19:45 Zprávy z Věčného města: 29. 7. 2013 [P] 20:00 Příběhy odvaha a víry: Osud Anny Abrikosové (17. díl): Slib obětí [P] 20:25 Klapka s... (52. díl): Pavlem Nenkovským 21:25 Marina [P] 22:00 Viola a Augustin Svobodovi – Může věřit celá rodina? 23:00 Octava dies (730. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 23:35 Kulatý stůl: Kola pro Afriku 1:05 Poslech Radia Proglas.

Úterý 30. 7. 2013: 6:05 Zprávy z Věčného města: 29. 7. 2013 6:15 Stonavská Barborka 2012: Slavnostní koncert 7:25 Kde se dělá dobro 7:45 Cesta k andělům (71. díl): Petr Coufal 8:35 Poselství svatých: Ignác z Loyoly 8:45 Šance pro každého a Pohyb pro každého 9:00 Na pořadu rodina – Prázdniny, dovolená 10:05 Octava dies (730. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 10:35 Viola a Augustin Svobodovi – Může věřit celá rodina? 11:35 Jeden den v Kocourkově 11:40 Sedmihlásky (67. díl): Zakukala kukulenkou + Ej, fialenko modrá 11:45 Maminčiny pohádky (3. díl): Modré z nebe 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Platinové písničky (60. díl): Dechovka 12:35 Zprávy z Věčného města: 29. 7. 2013 12:45 Sám o sobě: Myšlenky otce kardinála Tomáše Špidlíka 13:25 Ars Vaticana (14. díl) 13:40 V pohorách po horách – Bystrá 13:50 Svědek naděje (1. díl): Svatý Kopeček 14:25 Kulatý stůl: Kola pro Afriku 16:00 Přijeme si... 16:15 Cesta do turecké země (6. díl) [P] 16:35 Lovci duší 17:05 Léta letí k andělům (55. díl): Lubomír Brabec 17:25 Uganda, trpící perla Afriky 18:00 Noeland (22. díl) 18:25 Sedmihlásky (67. díl): Zakukala kukulenkou + Ej, fialenko modrá 18:30 Maminčiny pohádky (4. díl): O červeném balónku 18:40 Hermie a lhářka Flo 19:05 Plečnickův kostel sv. Františka v Lublani 19:15 Volání: Etiopie 19:25 Příběh slovenské řeky 19:40 Zpravodajské Noeviny (506. díl): 30. 7. 2013 [P] 20:00 Hrdinové víry (3. díl): Arciopat Anastáz Opasek 21:00 Přijeme si... 21:15 Dopisy z rovníku 22:00 Zprávy z Věčného města: 29. 7. 2013 22:10 U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (70. díl): Folklorní tanečnírna – Kopanice 23:35 Zpravodajské Noeviny (506. díl): 30. 7. 2013 23:50 Post Scriptum s Mons. Josefem Hrdličkou 0:15 Vyšehradská zastavení 0:30 Propast 1:00 Poslech Radia Proglas.

Středa 31. 7. 2013: 6:05 Zpravodajské Noeviny (506. díl): 30. 7. 2013 6:20 P. Raniero Cantalamessa – Udělejte všechno, co vám řekne 7:10 Volání: Etiopie 7:20 Jeden den v Kocourkově 7:25 Marina 8:00 O kom, o čem: Vlastimila Česková 8:25 Ars Vaticana (14. díl) 8:35 Krůček po krůčku 9:00 Zprávy

z Věčného města: 29. 7. 2013 9:10 Hrdinové víry (3. díl): Arciopat Anastáz Opasek 10:10 Mikroregion Hornolidečsko 10:35 U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (70. díl): Folklorní tanečnírna – Kopanice 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Příběhy odvaha a víry: Osud Anny Abrikosové (17. díl): Slib obětí 12:30 Modra 12:55 Poselství svatých: Ignác z Loyoly 13:05 Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (17. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha 13:25 Levoča 2012 13:40 Post Scriptum s Mons. Josefem Hrdličkou 14:00 Poodří – mokřady mezinárodního významu České republiky 14:40 Andělka 15:15 Na koberečku 15:25 Malé sestry Ježíšovy, Brezno 15:35 Jeden den v Kocourkově 15:40 Zpravodajské Noeviny (506. díl): 30. 7. 2013 16:00 NOEparáda (214. díl) 17:00 V posteli POD NEBESY V. (5. díl) 17:55 Octava dies (730. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 18:30 Maminčiny pohádky (5. díl): O Heřmanovi a jedovatém býlí I. 18:40 Sedmihlásky (67. díl): Zakukala kukulenkou + Ej, fialenko modrá 18:45 Za tajemstvím šumavských lesů 19:35. 19:40 Přijeme si... [P] 20:00 Léta letí k andělům (57. díl): Mons. Jan Graubner [P] 20:20 Doc. Dr. Rudolf Smahel, Th.D. – Rozvoj osobní víry dítěte 21:10 Zprávy z Věčného města: 29. 7. 2013 21:20 Vzpomínky Ing. Jana Pince 22:00 Večer chval (23. díl): manželé Radovi 23:15 Volání: Etiopie 23:25 CHKO Blanský les – Vyšenské kopce (9. díl) 23:50 Stonavská Barborka 2012: Slavnostní koncert 1:00 Poslech Radia Proglas.

Čtvrtek 1. 8. 2013: 6:05 Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (17. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha 6:25 Přijeme si... 6:40 Vyšehradská zastavení 6:55 Léta letí k andělům (57. díl): Mons. Jan Graubner 7:15 Platinové písničky (60. díl): Dechovka 7:45 Outdoor Films (3. díl) 9:15 Odkaz předků (4. díl): Morávka 9:25 Cesta do turecké země (6. díl) 9:45 Příběh slovenské řeky 10:05 Kulatý stůl: Kola pro Afriku 11:40 Sedmihlásky (67. díl): Zakukala kukulenkou + Ej, fialenko modrá 11:45 Maminčiny pohádky (5. díl): O Heřmanovi a jedovatém býlí I. 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Stonavská Barborka 2012: Slavnostní koncert 13:15 Volání: Etiopie 13:30 Příběhy odvaha a víry: Osud Anny Abrikosové (17. díl): Slib obětí 13:55 Princ, který si vybral Dona Boska 14:40 V posteli POD NEBESY V. (5. díl) 15:30 Noeland (22. díl) 16:00 Zpravodajské Noeviny (506. díl): 30. 7. 2013 16:15 Svědek naděje (2. díl): Svatý Kopeček 16:50 V pohorách po horách – Bystrá 17:00 Propast 17:30 Kouzlo strun 17:45 Ars Vaticana (15. díl) 18:00 Hermie a lhářka Flo 18:25 Sedmihlásky (67. díl): Zakukala kukulenkou + Ej, fialenko modrá 18:30 Maminčiny pohádky (6. díl): O Heřmanovi a jedovatém býlí II. 18:40 Cesta k andělům (71. díl): Petr Coufal 19:30 Přijeme si... 19:45 Budu pomáhat: Zajíček na koni 20:00 Cvrlikání (11. díl): Žamboši 21:05 Kus dřeva ze stromu: Bříza [P] 21:20 Post Scriptum s P. Adamem Ruckim 21:40 Poselství svatých: Ignác z Loyoly 21:55 Učedníci a misionáři [P] 22:25 Octava dies (730. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 22:55 Místo zvané domov 0:00 NOEparáda (214. díl) 1:00 Poslech Radia Proglas.

Pátek 2. 8. 2013: 6:05 Volání: Etiopie 6:15 Netradičně do Svaté země: březen 2011 7:05 NOEparáda (214. díl) 8:10 Sobecký obr 8:50 Jeden den v Kocourkově 8:55 Doc. Dr. Rudolf Smahel, Th.D. – Rozvoj osobní víry dítěte 9:45 CHKO Blanský les – Vyšenské kopce (9. díl) 10:10 Milovať až do zabudnutia 11:00 Příběhy odvaha a víry: Osud Anny Abrikosové (17. díl): Slib obětí 11:25 Na koberečku 11:40 Sedmihlásky (67. díl): Zakukala kukulenkou + Ej, fialenko modrá 11:45 Maminčiny pohádky (6. díl): O Heřmanovi a jedovatém býlí II. 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Přijeme si... 12:20 Ars Vaticana (15. díl) 12:30 Léta letí k andělům (57. díl): Mons. Jan Graubner 12:50 Šovaneč 13:20 Na pořadu rodina – Prázdniny, dovolená 14:20 12krát z Mohelnického dostavníku 2012 15:05 Marina 15:35 Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (17. díl): autor

a průvodce Marek Orko Vácha 16:00 Zkouška víry 16:15 Mikroregion Východní Slovácko: Vlčnov 16:30 O kom, o čem: Vlastimila Česková 16:55 Hrdinové víry (3. díl): Arciopat Anastáz Opasek 18:00 Krůček po krůčku 18:25 Sedmihlásky (67. díl): Zakukala kukulenkou + Ej, fialenko modrá 18:30 Maminčiny pohádky (7. díl): O ošklivé Pepině I. 18:40 Kus dřeva ze stromu: Bříza 18:55 V posteli POD NEBESY V. (5. díl) 19:45 Zprávy z Věčného města: 2. 8. 2013 [P] 20:00 Noemova pošta: srpen [L] 21:40 Na koberečku 22:00 Jako hořčičné zrnko (1. díl) [P] 22:45 Přijeme si... 23:00 Cesta k andělům (71. díl): Petr Coufal 23:50 V pohorách po horách – Bystrá 0:05 Svědek naděje (2. díl): Svatý Kopeček 0:40 Dům holubi 1:00 Poslech Radia Proglas.

Sobota 3. 8. 2013: 6:05 Mikroregion Východní Slovácko: Vlčnov 6:20 Post Scriptum s P. Adamem Ruckim 6:40 Svědek naděje (2. díl): Svatý Kopeček 7:15 Nemusíme, chceme! 8:00 Malé sestry Ježíšovy, Brezno 8:10 Léta letí k andělům (57. díl): Mons. Jan Graubner 8:30 Poselství svatých: Ignác z Loyoly 8:40 Zprávy z Věčného města: 2. 8. 2013 8:55 Noeland (22. díl) 9:20 Sedmihlásky (67. díl): Zakukala kukulenkou + Ej, fialenko modrá 9:25 Hermie a lhářka Flo 9:55 NOEparáda (214. díl) 10:55 V posteli POD NEBESY V. (5. díl) 11:45 Levoča 2012 12:00 Polední modlitba Sv. otce Františka na setkání mládeže v Riu de Janeiro [P] 12:10 Zprávy z Věčného města: 2. 8. 2013 12:20 Jako hořčičné zrnko (1. díl) 13:10 Cesta do turecké země (6. díl) 13:35 Přijeme si... 13:50 Cvrlikání (11. díl): Žamboši 14:55 Volání: Etiopie 15:05 Cesta k domovu 15:25 Platinové písničky (60. díl): Dechovka 16:00 Mikroregion Východní Slovácko: Vlčnov 16:15 Pro víta mundi (37. díl): prof. MUDr. Květoslav Špir, CSc. 16:55 Na východ od Říma 17:10 Uteč, dokud můžeš po svých 17:25 Učedníci a misionáři 18:00 CHKO Žďárské vrchy – Dářská rašelinistiště (8. díl) 18:15 Perly ostravské architektury: Kostel sv. Václava 18:25 Sedmihlásky (67. díl): Zakukala kukulenkou + Ej, fialenko modrá 18:30 Maminčiny pohádky (7. díl): O ošklivé Pepině I. 18:40 Hrdinové víry (3. díl): Arciopat Anastáz Opasek 19:40 Příběh slovenské řeky 20:00 Hlubinami vesmíru: Dr. Vladimírem Wagnerem 2. díl [P] 20:40 Rok vína [P] 21:05 Cesta k andělům (69. díl): Jana Sieberová 21:55 V pohorách po horách – Kriváň 22:15 Zprávy z Věčného města: 2. 8. 2013 22:25 Odkaz předků (5. díl): Stará Voda 22:40 Lovci duší 23:10 P. Raniero Cantalamessa – Udělejte všechno, co vám řekne 0:05 12krát z Mohelnického dostavníku 2012 0:50 Budu pomáhat: Zajíček na koni 1:00 Poslech Radia Proglas.

Neděle 4. 8. 2013: 6:15 Ars Vaticana (15. díl) 6:25 Marina 6:55 Cvrlikání (11. díl): Žamboši 8:00 Cesta do turecké země (6. díl) 8:25 Noemova pošta: srpen 10:00 Na koberečku 10:10 Zprávy z Věčného města: 2. 8. 2013 10:30 Mše svatá ze Štípy u Zlína [L] 12:00 Polední modlitba Sv. otce Františka [L] 12:20 Zpravodajské Noeviny (506. díl): 30. 7. 2013 12:35 Zprávy z Věčného města: 2. 8. 2013 12:45 Svatá Anežka 13:05 Krůček po krůčku 13:30 Platinové písničky (61. díl): Dechovka 14:05 Cesta k andělům (69. díl): Jana Sieberová 14:55 Budu pomáhat: Zajíček na koni 15:05 Doc. Dr. Rudolf Smahel, Th.D. – Rozvoj osobní víry dítěte 16:00 Zprávy z Věčného města: 2. 8. 2013 16:15 Obec Šúrovce 16:25 Hermie a ustrašený pavouk [P] 16:55 Sedmihlásky [P] 17:00 Noeland (22. díl) 17:30 Léta letí k andělům (57. díl): Mons. Jan Graubner 18:00 Koncert Václava Hudečka a hostů ze Štípy u Zlína [L] 19:30 Poselství svatých: Johanka z Arku [P] 19:40 Přijeme si... [P] 20:00 Octava dies (731. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] 20:30 Slavnostní koncert ze Křtin u Brna 21:50 Hrdinové víry (3. díl): Arciopat Anastáz Opasek 22:55 Jako hořčičné zrnko (1. díl) 23:40 Polední modlitba Sv. otce Františka 0:05 Zkouška víry 0:20 Ars Vaticana (15. díl) 0:30 Lovci duší 1:00 Poslech Radia Proglas.

Liturgická čtení

Neděle 28. 7. – 17. neděle

v mezidobí

1. čt.: Gn 18,20-32
Ž 138(137),1-2a.2bc+3.6-7ab.7c-8
Odp.: 3a (*Když jsem volal, Hospodine, vyslyšels mě.*)
2. čt.: Kol 2,12-14
Ev.: Lk 11,1-13
Slovo na den: *Neodbytnost.*

Pondělí 29. 7. – památka sv. Marty

1. čt.: 1 Jan 4,7-16
Ž 34(33),2-3.4-5.6-7.8-9.10-11
Odp.: 9a (*Okuste a vizte, jak je Hospodin dobrý.*)
Ev.: Jan 11,19-27 nebo Lk 10,38-42
Slovo na den: *Věříš tomu?*

Úterý 30. 7. – nez. pam. sv. Petra Chryzologa

1. čt.: Ex 33,7-11; 34,5b-9.28
Ž 103(102),6-7.8-9.10-11.12-13
Odp.: 8a (*Hospodin je milosrdný a milostivý.*)
Ev.: Mt 13,36-43
Slovo na den: *Zářit jako slunce.*

Středa 31. 7. – památka sv. Ignáce z Loyoly

1. čt.: Ex 34,29-35
Ž 99(98),5.6.7.9
Odp.: srov. 9c (*Svatý jsi, Hospodine, náš Bože!*)
Ev.: Mt 13,44-46
Slovo na den: *Prodá všechno.*

Čtvrtek 1. 8. – památka sv. Alfonsa Marie z Liguori

1. čt.: Ex 40,16-21.34-38
Ž 84(83),3.4.5-6a+8a.11
Odp.: 2 (*Jak milý je tvůj příbytek, Hospodine zástupí!*)
Ev.: Mt 13,47-53
Slovo na den: *Rozuměli jste tomu všemu?*

Pátek 2. 8. – nez. pam. sv. Eusebia z Vercelli nebo sv. Petra Juliána Eymarda

1. čt.: Lv 23,1.4-11.15-16.27.34b-37
Ž 81(80),3-4.5-6ab.10-11ab
Odp.: 2a (*Plešete Bohu, který nám pomáhá.*)
Ev.: Mt 13,54-58
Slovo na den: *Mezi námi.*

Sobota 3. 8. – nez. sobotní pam. Panny Marie

1. čt.: Lv 25,1.8-17
Ž 67(66),2-3.5.7-8
Odp.: 4 (*Ať tě, Bože, velebí národy, ať tě velebí kde který národ!*)
Ev.: Mt 14,1-12
Slovo na den: *Hlava byla přinesena na mise.*

Římskokatolická farnost Babice u Lesonic zve na **DEN SMÍŘENÍ**,

při kterém proběhne **žehnaní busty P. Václava Drboly**. Slavnost se uskuteční **v sobotu 3. srpna 2013** v den 62. výročí poprav tohoto kněze.

Program: 9.30 hod. modlitba sv. růžence v kostele • 10.00 hod. mše svatá za usmíření a odpuštění – hlavní celebrant Mons. ThLic. Václav Slouk, kanovník brněnské metropolitní kapituly a brněnský děkan • 11.00 přednáška Mgr. Jana Růžičky „Služebník Boží P. Václav Drbola a proces jeho blahověření“ • 11.30 žehnaní busty P. Václava Drboly před farní budovou.

Při mši svaté proběhne sbírka na uhrazení nákladů vynaložených na vybudování busty P. Václava Drboly. V kostele bude možné shlédnout **výstavu o služebnících Božím P. Václavu Drbolovi.**

Duchovní správa na Svatém Hostýně, Matice svatohostýnská a Centrum pro rodinný život Arcibiskupství olomouckého Vás srdečně zvou **v sobotu 31. srpna 2013** na „poprázdninovou“ **ARCIDIEČZÍ POUŤ RODIN A DĚTÍ**. Poutní mše svatá v bazilice Nanebevzetí Panny Marie na Svatém Hostýně začíná v 10.15 hod. a celebrovat ji bude otec biskup Mons. Josef Hrdlička.

Od 13.00 do 15.00 hod. bude připraven program plný zábavných disciplín pro děti i rodiče, na který vás zvou děkanátní centra pro rodinu.

Přijďte, abychom mohli společně poděkovat Matce Boží, Panně Marii, za její ochranu a pomoc v době prázdnin a vyprosit potřebné milosti našim dětem a vnukům pro nadcházející školní rok.

Kontaktní osoba: Mgr. Josef Zábaj • tel.: 587 405 292
• e-mail: zabaj@arcibol.cz

Zveme na **POUŤ ZA VÍRU V NAŠICH RODINÁCH**. Pouť povede **od katedrály sv. Václava v Olomouci do baziliky Navštívení Panny Marie na Svatém Kopečku** u Olomouce. Cesta je dlouhá cca **8 km** a jde zhruba o **2 hodiny chůze**. Podle svých fyzických sil a možností se můžete k pouti přidat: ve 12.45–13.00 hod. před katedrálou sv. Václava (odchod ve 13 hod.) nebo asi v 14.30 hod. pod kopcem v Samotiškách (zde je také možné sednout na autobus a vyvézt se nahoru) nebo v 15 hod. na mši sv. v bazilice na Svatém Kopečku. Nejbližší termín poutě je **8. září 2013. Bližší informace** jsou na www.rodinnyzivot.cz nebo na tel. 587 405 251 či e-mailu: reznickova@arcibol.cz.

PRVNÍ SOBOTA NA KLOKOTECH 3. srpna 2013 s P. Janem Böhmem: BIBLE PRO MŮJ ŽIVOT – přednáška a bibliodrama.

Program: 13.30–16.00 hod. promluva v domě Emauzy • 16.00 hod. zpívané klokotské hodinky • 16.30 hod. růženec • 17.00 hod. mše svatá.
Srdečně zve Římskokatolická farnost Tábor-Klokoty a oblati Panny Marie Neposkvrněné.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

27. ČERVENCE – 3. SRPNA 2013

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 28. 7.		PO 29. 7.		ÚT 30. 7.		ST 31. 7.		ČT 1. 8.		PÁ 2. 8.		SO 3. 8.			
Antifona	812	912	1768	1990	841	945	1722	1941	1734	1953	889	995	1666	1883		
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	812	913	1769	1990	842	945	1723	1941	1734	1953	889	996	1666	1883		
Antifony	813	914	828	929	843	946	858	963	874	979	890	997	906	1014		
Žalmy	813	914	828	930	843	946	858	963	874	980	890	997	906	1014		
Krátké čtení a zpěv	816	917	1770	1991	847	950	1724	1942	1735	1954	893	1000	1668	1885		
Antifona k Zach. kantiku	707	797	1443	1623	847	950	1445	1626	1735	1954	894	1001	1669	1886		
Prosby	817	917	1771	1992	847	951	1724	1943	1724	1943	894	1001	1655	1886		
Závěrečná modlitba	707	798	1443	1624	1444	1625	1445	1626	1446	1627	1447	1628	1656	1888		
Modlitba během dne:																
Hymnus	817	918	832	934	848	952	862	967	879	984	895	1002	910	1019		
Antifony	818	919	833	935	848	952	863	968	879	985	895	1003	910	1019		
Žalmy	818	919	833	935	849	953	863	968	879	985	895	1003	911	1019		
Krátké čtení	820	921	835	937	851	955	865	970	882	988	898	1005	913	1022		
Závěrečná modlitba	707	798	835	938	851	955	865	970	882	988	898	1006	913	1022		
Nešpory:																
	SO 27. 7.															
Hymnus	807	907	821	922	1443	1624	852	956	1727	1946	1736	1955	900	1007	915	1024
Antifony	808	908	822	923	838	940	853	957	868	973	884	990	900	1008	916	1025
Žalmy	808	908	823	924	838	940	853	957	868	973	884	990	901	1008	916	1025
Kr. čtení a zpěv	810	911	825	926	1777	1999	856	960	1730	1949	1737	1956	903	1011	918	1027
Ant. ke kant. P. M.	706	797	707	798	1444	1624	856	960	1445	1626	1737	1956	904	1012	708	799
Prosby	811	911	826	927	1778	2000	856	960	1731	1950	1731	1950	904	1012	918	1028
Záv. modlitba	707	798	707	798	1443	1624	1444	1625	1445	1626	1446	1627	1447	1628	708	799
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

NOVINKA Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

MÁMY V JEDNOM KOLE

Holly Pierlotová • Z angličtiny přeložila Monika Kršková • Odpovědný redaktor Richard Straberger

Žít intenzivní křesťanský život ve sjednocení s Bohem není výsadou Bohu zasvěcených osob, teologicky vzdělaných jedinců nebo lidí s mimořádnými charismaty. Je to základní povolání každého křesťana. Autorka knihy předkládá řadu životem protříbených podnětů, jak lze povolání ke svatosti konkrétně naplňovat uprostřed vícečlenné rodiny, doslova „uprostřed plínek, účtů a střevních obtíží“.

Karmelitánské nakladatelství • Brož., 136x195 mm, 192 stran, 199 Kč

DVOJÍ TVÁŘ LENOSTI

Kateřina Lachmanová • Odpovědná redaktorka Jana Nováková

Tématem knihy není pouze lenost v klasickém a tradičním pojetí, ale lenost v širším slova smyslu. Mniši by řekli acedie neboli vnitřní rozklad, který se u jednoho projeví nedbalostí a nečinností, u jiného naopak horečnou aktivitou či svévolným tříštěním pozornosti a vnitřní energie srdce. Kniha není tedy určena jen těm, kteří dělají málo nebo nic, ale i těm, kteří dělají příliš mnoho, puzení však všim možným, jenom ne Duchem Božím.

*Karmelitánské nakladatelství • Druhé vydání
Brož., 117x180 mm, 128 stran, 145 Kč*

POZVÁNÍ K PŘÍMLUVNÉ MODLITBĚ

*Cyril John • Z angličtiny přeložila Hana Kalná
Odpovědný redaktor Pavel Mareš*

Kniha chce inspirovat mnohé lidi k tomu, aby zatoužili přijmout konkrétní závazek k apoštolátu přímluvné modlitby. Každý křesťan je totiž povolán k přímluvné modlitbě a většina z nás by se měla přimlouvav mnohem víc, než jsme zvyklí. Jako věřící jsme povoláni k jedinečnému poslání: nejen abychom žádali o konkrétní věci, ale abychom stáli ve víře a lásce před Bohem za druhé lidi, tak jako praotcové Izraele i proroci, tak jako celé generace světců.

Karmelitánské nakladatelství • Brož., 117x180 mm, 104 stran, 119 Kč

MOC JEŽÍŠOVA JMÉNA • UZDRAVENÍ, VYSVOBOZENÍ A OBRÁCENÍ

Jean Pliya • Z francouzštiny přeložila Kateřina Hrbková

Každý křesťan čistého srdce podřízený církvi se může modlit za vysvobození své nebo jiného člověka. Už v modlitbě „Otče náš“ prosíme Boha, aby nás zbavil od Zlého. Přistoupit k takové modlitbě může člověk pokorný, rozvázný a pevně zakotvený ve víře v moc Ježíšova jména. V této knížce Jean Pliya uvádí, jak se přímluvné modlitby užívá v praxi. Ukazuje, jak v církvi pokračuje Ježíšova služba uzdravování a jak skrze obdarované a pověřené osoby stojí ve službách evangelizace a pronikavého obrácení srdce. Autor se zabývá i nesnadným tématem cesty obrácení, které navazuje na uzdravení a vysvobození.

Paulínky • Brož., 114x175 mm, 80 stran, 99 Kč

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o.,

Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
982707-0262/2011

P. P.

TZ D + 1

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.